EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 18.4.2023
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår foranstaltninger til tidlig indgriben, betingelser for afvikling og finansiering af afviklingsforanstaltninger

(EØS-relevant tekst)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

De foreslåede ændringer af direktiv 2014/59/EU[1] (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) er en del af lovgivningspakken om krisestyring og indskudsforsikring (crisis management and deposit insurance (CMDI)), som også omfatter ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014[2] (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme eller SRMR (Single Resolution Mechanism Regulation)) og af direktiv 2014/49/EU[3] (direktivet om indskudsgarantiordninger eller DGSD (Deposit Guarantee Schemes Directive)).

EU's ramme for krisestyring er veletableret, men tidligere episoder med banksammenbrud har vist, at der er behov for forbedringer. Formålet med reformen af rammen for styring af bankkriser og indskudsforsikring (CMDI) er at bygge videre på målene i rammen for krisestyring og sikre en mere konsekvent tilgang til afvikling, således at enhver bank i krise kan forlade markedet på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet, skatteydernes penge bevares, og indskydernes tillid sikres. Navnlig er det nødvendigt at styrke den eksisterende afviklingsramme for små og mellemstore banker med hensyn til udformning, gennemførelse og, vigtigst af alt, incitamenter til at anvende den, så den kan anvendes mere troværdigt på disse banker.

Baggrund for forslaget

I kølvandet på de globale finans- og statsgældskriser traf EU afgørende foranstaltninger i overensstemmelse med internationale opfordringer til reformer for at skabe en mere sikker finanssektor for EU's indre marked. Dette omfattede tilvejebringelse af værktøjer og beføjelser til at håndtere enhver banksammenbrud på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet, de offentlige finanser og indskyderbeskyttelsen blev opretholdt. Bankunionen blev oprettet i 2014 og består i øjeblikket af to søjler: en fælles tilsynsmekanisme (Single Supervisory Mechanism (SSM)) og en fælles afviklingsmekanisme (Single Resolution Mechanism (SRM)). Bankunionen er imidlertid stadig ufuldstændig og mangler sin tredje søjle: en europæisk indskudsforsikringsordning (European deposit insurance scheme (EDIS))[4]. Kommissionens forslag, der blev vedtaget den 24. november 2015, om oprettelse af EDIS[5] er endnu ikke færdigbehandlet.

Bankunionen understøttes af et fælles regelsæt, som, for så vidt angår CMDI, består af tre EU-retsakter, der blev vedtaget i 2014: BRRD, SRMR og DGSD. BRRD fastlægger

---

1 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

2 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

3 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

4 Desuden er der stadig ikke enighed om en troværdig og robust mekanisme til tilvejebringelse af likviditet i forbindelse med afvikling i bankunionen i overensstemmelse med den standard, der er fastsat af internationale ligestillede.

5 COM/2015/0586 final.

beføjelser, regler og procedurer for genopretning og afvikling af banker, herunder grænseoverskridende samarbejdsordninger til håndtering af grænseoverskridende banksammenbrud. SRMR opretter Den Fælles Afviklingsinstans (Single Resolution Board (SRB)) og Den Fælles Afviklingsfond (Single Resolution Fund (SRF)) og fastlægger beføjelser, regler og procedurer for afvikling af de enheder, der er etableret i bankunionen, inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme. DGSD sikrer beskyttelsen af indskydere og fastsætter reglerne for anvendelse af indskudsgarantiordningernes midler. BRRD og DGSD finder anvendelse i alle medlemsstater, mens SRMR finder anvendelse i de medlemsstater, der deltager i bankunionen.

Bankpakken fra 2019, også kendt som "risikoreduktionspakken", reviderede BRRD, SRMR, kapitalkravsforordningen (Capital Requirements Regulation (CRR))[6] og kapitalkravsdirektivet (Capital Requirements Directive (CRD))[7]. Disse revisioner omfattede foranstaltninger til opfyldelse af EU's tilsagn i internationale fora[8] om at tage yderligere skridt hen imod fuldførelsen af bankunionen ved at indføre troværdige risikobegrænsende foranstaltninger for at afbøde truslerne mod den finansielle stabilitet.

I november 2020 nåede Eurogruppen til enighed om, at den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) skal oprette og hurtigt indføre en fælles bagstopper for SRF ved hjælp af den europæiske stabilitetsmekanisme (European Stability Mechanism (ESM))[9].

Reformen af krisestyrings- og indskudsforsikring (crisis management and deposit insurance (CMDI)) og de bredere konsekvenser for bankunionen

Sammen med reformen af CMDI vil en fuldstændig bankunion, herunder dens tredje søjle, EDIS, give et højere niveau af finansiel beskyttelse og troværdighed blandt EU's husholdninger og virksomheder, øge tilliden og styrke den finansielle stabilitet som nødvendige betingelser for vækst, velstand og modstandsdygtighed i Den Økonomiske og Monetære Union og i EU mere generelt. Kapitalmarkedsunionen supplerer bankunionen, da begge initiativer er afgørende for at finansiere den dobbelte omstilling (digital og grøn), styrke euroens internationale rolle og styrke EU's åbne strategiske autonomi og konkurrenceevne i en verden i forandring, navnlig i betragtning af det nuværende udfordrende økonomiske og geopolitiske miljø[10][11].

I juni 2022 nåede Eurogruppen ikke til enighed om en mere omfattende arbejdsplan for fuldførelse af bankunionen ved at medtage EDIS. I stedet opfordrede Eurogruppen

---

6 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

7 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

8 Baselkomitéen for Banktilsyn og Rådet for Finansiel Stabilitet (Financial Stability Board (FSB)). Rådet for Finansiel Stabilitet (version opdateret i 2014), *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* og (2015), *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*.

9 Eurogroup (30. november 2020), *Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund*. Gennemførelsen vil skulle finde sted i perioden 2022-2024. Aftalen om ændring af traktaten om oprettelse af den europæiske stabilitetsmekanisme er imidlertid endnu ikke ratificeret.

10 Europa-Kommissionen (2020), *Kommissionens arbejdsprogram for 2021*, afsnit 2.3, s. 5.

11 Europa-Kommissionen (2023), *EU's konkurrenceevne på lang sigt efter 2030*.

Kommissionen til at fremsætte mere målrettede lovgivningsforslag om reform af EU-rammen for styring af bankkriser og national indskudsforsikring[12].

Parallelt hermed understregede Europa-Parlamentet i sin årsberetning for 2021 om bankunionen[13] også betydningen af at færdiggøre den med oprettelsen af EDIS og støttede Kommissionen i at fremsætte et lovgivningsforslag om revisionen af CMDI. Selv om Eurogruppen ikke udtrykkeligt har godkendt EDIS, vil den gøre CMDI-reformen mere robust, og den vil skabe synergier og effektivitetsgevinster for branchen. En sådan lovgivningspakke vil være en del af dagsordenen for fuldførelsen af bankunionen, som understreget i kommissionsformand Ursula von der Leyens politiske retningslinjer, der også mindede om betydningen af EDIS, og som regelmæssigt støttes af lederne[14].

Målene for krisestyrings- og indskudsforsikringsrammen (CMDI)

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at afbøde risiciene og håndtere sammenbrud i institutter af enhver størrelse, samtidig med at fire overordnede mål blev nået:

i) beskytte den finansielle stabilitet og samtidig undgå afsmitning og dermed sikre markedsdisciplin og videreførelse af kritiske funktioner for samfundet

ii) sikre det indre markeds funktion og skabe lige vilkår i hele EU

iii) minimere brugen af skatteydernes penge og svække kredsløbet mellem banker og stater og

iv) beskytte indskyderne og sikre forbrugernes tillid.

CMDI-rammen indeholder en række instrumenter, der kan anvendes i de forskellige faser af nødlidende bankers livscyklus: genopretningsforanstaltninger understøttet af genopretningsplaner udarbejdet af banker foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben foranstaltninger til at forhindre banksammenbrud afviklingsplaner udarbejdet af afviklingsmyndigheder og en afviklingsværktøjskasse, når banken erklæres nødlidende eller forventeligt nødlidende, og det vurderes, at afviklingen af banken (snarere end dens likvidation) er begrundet i almene hensyn. Desuden finder de nationale insolvensprocedurer, som ligger uden for CMDI-rammen[15], fortsat anvendelse på de nødlidende banker, der kan behandles i henhold til disse nationale procedurer, hvis de er mere egnede (i stedet for afvikling) og ikke skader almene hensyn eller bringer den finansielle stabilitet i fare.

CMDI-rammen har til formål at tilvejebringe en kombination af finansieringskilder til at håndtere sammenbrud på en økonomisk effektiv måde, beskytte den finansielle stabilitet og indskyderne og opretholde markedsdisciplinen, samtidig med at anvendelsen af det offentlige budget og i sidste ende omkostningerne for skatteyderne reduceres. Omkostningerne ved at afvikle banken dækkes først af bankens egne ressourcer, dvs. allokeres til bankens aktionærer og kreditorer (hvilket udgør bankens interne tabsabsorberende evne), hvilket også mindsker

---

12 Eurogruppen (16. juni 2022), *Eurogruppens erklæring om bankunionens fremtid.*

13 Europa-Parlamentet (2022), *Bankunionen – årlig betænkning 2021;* Europa-Parlamentet har hvert år fra og med 2015 udsendt en betænkning om bankunionen.

14 Eurotopmøde (24. marts 2023), *erklæring fra eurotopmødet, møde i inklusivt format*.

15 De nationale insolvensbehandlinger er ikke harmoniseret. Afviklingsmyndighedens afgørelse om, hvorvidt en nødlidende bank skal afvikles, hvilket kræver en sammenligning mellem afvikling og national insolvensbehandling (vurdering af almene hensyn), er imidlertid en del af CMDI-rammen. Hvis en afviklingsmyndighed beslutter ikke at afvikle en nødlidende bank, behandles sagen efterfølgende på nationalt plan, hvor vurderingen af indledningen af insolvensbehandling eller andre former for likvidationsprocedurer finder sted i henhold til de nærmere bestemmelser i de nationale insolvensordninger.

moralsk hasard og forbedrer markedsdisciplinen. Om nødvendigt kan den suppleres med midler fra indskudsgarantiordninger (deposit guarantee schemes (DGS)) og afviklingsfinansieringsordninger (nationale afviklingsfonde (national resolution funds (RF)) eller SRF'en i bankunionen). Disse midler finansieres af bidrag fra alle banker uanset størrelse og forretningsmodel. I bankunionen blev disse regler yderligere integreret, idet SRB fik til opgave at forvalte og føre tilsyn med SRF'en, som finansieres af bidrag fra branchen i de deltagende medlemsstater i bankunionen. Afhængigt af det værktøj, der anvendes på en nødlidende bank (f.eks. forebyggende, præventive, afviklingsmæssige eller alternative foranstaltninger under national insolvensbehandling), og de specifikke oplysninger i sagen, kan statsstøttekontrol[16] være nødvendig for indgreb fra en RF/SRF, en indskudsgarantiordning eller offentlig finansiering fra statsbudgettet.

Begrundelse for forslaget

På trods af de fremskridt, der er gjort siden 2014, er afvikling sjældent blevet anvendt, navnlig i bankunionen. Der blev identificeret områder for yderligere styrkelse og tilpasning for så vidt angår CMDI-rammen med hensyn til udformning, gennemførelse og frem for alt incitamenter til dens anvendelse.

Hidtil er mange mindre eller mellemstore nødlidende banker blevet behandlet i henhold til nationale ordninger, der ofte omfatter brug af skatteydernes penge (bail-out) i stedet for de branchefinansierede sikkerhedsnet, såsom SRF i bankunionen, som hidtil har været uudnyttet i forbindelse med afvikling. Dette er i modstrid med hensigten med rammen, da den blev oprettet efter den globale finanskrise, som indebar et stort paradigmeskift fra bail-out til bail-in. I den forbindelse er offeromkostningerne ved de afviklingsfinansieringsordninger, der finansieres af alle banker, betydelige.

Afviklingsrammen opfyldte ikke fuldt ud de vigtigste overordnede mål, navnlig at lette funktionen af EU's indre marked for bankvirksomhed ved at sikre lige vilkår, håndtere grænseoverskridende og nationale kriser og minimere brugen af skatteydernes penge.

Årsagerne er hovedsagelig, at incitamenterne til at vælge det rette værktøj til at forvalte nødlidende banker ikke er tilpasset hinanden, hvilket fører til manglende anvendelse af det harmoniserede regelsæt for afvikling til fordel for andre muligheder. Dette skyldes generelt de vide skønsbeføjelser i vurderingen af almene hensyn, vanskeligheder med at få adgang til finansiering i forbindelse med afvikling uden at påføre indskyderne tab og lettere adgang til finansiering uden for afvikling. Med denne fremgangsmåde er der risiko for fragmentering og suboptimale resultater i forbindelse med håndteringen af bankernes sammenbrud, navnlig i mindre og mellemstore banker.

Revisionen af CMDI-rammen og samspillet med national insolvensbehandling bør tilvejebringe løsninger på disse problemer. Den bør også sætte rammen i stand til fuldt ud at nå sine mål og være egnet til formålet for alle banker i EU uanset deres størrelse, forretningsmodel og ansvarsstruktur, selv små og mellemstore banker, hvis de fremherskende omstændigheder kræver det. Revisionen bør sigte mod at sikre en ensartet anvendelse af reglerne i alle medlemsstaterne, skabe mere lige vilkår og samtidig beskytte den finansielle stabilitet og indskyderne, forebygge afsmitning og mindske brugen af skatteydernes penge. Rammen bør navnlig forbedres for at lette afviklingen af små og mellemstore banker som

[16] Statsstøttereglerne er uløseligt forbundet med og supplerer CMDI-rammen. Disse regler er ikke omfattet af denne gennemgang og denne konsekvensanalyse. For at sikre overensstemmelse mellem de to rammer opfordrede Eurogruppen i november 2020 Kommissionen til at foretage en gennemgang af statsstøttereglerne for banker og til at færdiggøre den sideløbende med revisionen af CMDI-rammen og sikre, at den træder i kraft samtidig med den ajourførte CMDI-ramme.

oprindeligt forventet ved at afbøde virkningerne for den finansielle stabilitet og realøkonomien uden anvendelse af offentlig finansiering og ved at fremme tilliden hos deres indskydere, der primært består af husholdninger og små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Med hensyn til omfanget af de planlagte ændringer har CMDI-revisionen ikke til formål at revidere den nuværende ramme, men snarere at skabe hårdt tiltrængte forbedringer på flere nøgleområder for at få rammen til at fungere efter hensigten for alle banker.

Resumé af krisestyrings- og indskudsforsikringsrammens (CMDI's) reformelementer

Ændringerne i CMDI-pakken dækker en række politiske aspekter og udgør et sammenhængende svar på de identificerede problemer:

- udvidelse af anvendelsesområdet for afvikling ved at revidere vurderingen af almene hensyn, når dette opfylder rammens mål, f.eks. beskyttelse af den finansielle stabilitet, skatteydernes penge og indskydernes tillid, bedre end nationale insolvensbehandlinger
- styrkelse af finansieringen i forbindelse med afvikling ved at supplere institutternes interne tabsabsorberingskapacitet, som fortsat er den første forsvarslinje, med anvendelse af midler fra en indskudsgarantiordning under afvikling for at hjælpe med at få adgang til afviklingsfonde uden at påføre indskyderne tab, hvor det er relevant, på visse betingelser og med forbehold af sikkerhedsforanstaltninger
- ændring af prioritetsrækkefølgen af fordringer ved insolvens og sikring af en generel indskyderpræference med en enkelt indskyderpræference med det formål at gøre det muligt at anvende midler fra indskudsgarantiordning i andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud
- harmonisering af minimumsomkostningstesten for alle typer af indgreb fra en indskudsgarantiordnings side uden for udbetaling af dækkede indskud ved insolvens for at forbedre de lige vilkår og sikre konsekvens i resultaterne
- præcisering af rammen for tidlig indgriben ved at fjerne overlapninger mellem tidlig indgriben og tilsynsforanstaltninger, tilvejebringelse af retssikkerhed om de gældende betingelser og lettelse af samarbejdet mellem kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder
- sikring af en rettidig udløsning af afvikling og
- forbedring af indskyderbeskyttelsen (f.eks. målrettede forbedringer af DGSD-bestemmelserne om omfanget af beskyttelse og grænseoverskridende samarbejde, harmonisering af nationale muligheder og forbedring af gennemsigtigheden med hensyn til indskudsgarantiordningernes finansielle robusthed).

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Forslaget indeholder ændringer af den eksisterende lovgivning for at bringe den i fuld overensstemmelse med de eksisterende politiske bestemmelser inden for styring af bankkriser og indskudsforsikring. Revisionen af BRRD/SRMR og af DGSD har til formål at forbedre rammens funktion på en måde, der giver afviklingsmyndighederne værktøjerne til at håndtere sammenbrud i enhver bank, uanset størrelse og forretningsmodel, for at bevare den finansielle stabilitet, beskytte indskyderne og undgå at bruge skatteydernes penge.

- **Sammenhæng med EU's politik på andre områder**

Forslaget bygger på de reformer, der blev gennemført i kølvandet på den finansielle krise, der førte til oprettelsen af bankunionen og det fælles regelsæt for alle EU-banker.

Forslaget bidrager til at styrke EU's finansielle lovgivning, der er vedtaget i det seneste årti, for at reducere risiciene i den finansielle sektor og sikre en velordnet håndtering af banksammenbrud. Målet er at gøre banksystemet mere robust og i sidste ende fremme en bæredygtig finansiering af den økonomiske aktivitet i EU. Det er i fuld overensstemmelse med EU's grundlæggende mål om at fremme finansiel stabilitet, mindske brugen af skatteydernes penge i forbindelse med bankafvikling og bevare indskydernes tillid. Disse mål er befordrende for en høj grad af konkurrenceevne og forbrugerbeskyttelse.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget ændrer en eksisterende forordning, SRMR, navnlig for så vidt angår den forbedrede anvendelse af de værktøjer, der allerede findes i rammen for afvikling af banker, og præciserer betingelserne for afvikling, letter adgangen til sikkerhedsnet i tilfælde af banksammenbrud og forbedrer klarheden og sammenhængen i finansieringsreglerne. Ved at fastsætte harmoniserede krav til anvendelsen af CMDI-rammen på banker i medlemsstater, der deltager i SRM, mindsker forslaget i betydelig grad risikoen for divergerende nationale regler i disse medlemsstater, som kan fordreje konkurrencen på det indre marked.

Retsgrundlaget for forslaget er derfor det samme som retsgrundlaget for den oprindelige retsakt, nemlig artikel 114 i TEUF. I henhold til denne artikel kan der vedtages foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Retsgrundlaget henhører under det indre marked, som anses for at være et område med delt kompetence, jf. artikel 4 i TEUF. De fleste af de foranstaltninger, der overvejes, består i ajourføring og ændring af eksisterende EU-retsforskrifter og vedrører som sådan områder, hvor Unionen allerede har udøvet sin kompetence og ikke har til hensigt at ophøre med at udøve denne kompetence.

Eftersom de foreslåede foranstaltninger har til formål at supplere allerede eksisterende EU-retsakter, kan målene bedre nås på EU-plan end gennem forskellige nationale initiativer. Navnlig blev begrundelsen for en specifik og harmoniseret EU-afviklingsordning for alle banker i EU fastlagt ved oprettelsen af rammen i 2014. Dens hovedtræk afspejler internationale retningslinjer og "Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions", som Rådet for Finansiel Stabilitet vedtog i kølvandet på den globale finanskrise i 2008.

Nærhedsprincippet er forankret i den eksisterende afviklingsramme. Dens mål, nemlig harmonisering af afviklingsregler og -procedurer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. På grund af virkningerne af, at en hvilken som helst institution går konkurs i hele EU, kan de bedre nås på EU-plan gennem en EU-indsats.

Hensigten med den eksisterende afviklingsramme har altid været at tilvejebringe en fælles værktøjskasse til effektivt at håndtere et hvert banksammenbrud, uanset bankens størrelse, forretningsmodel eller beliggenhed, på en velordnet måde, hvor dette er nødvendigt for at

bevare den finansielle stabilitet i EU, den medlemsstat eller den region, hvor den driver sin virksomhed, og for at beskytte indskydere uden at forlade sig på offentlige midler.

Forslaget ændrer visse bestemmelser i SRMR for at forbedre den eksisterende ramme, navnlig når det drejer sig om at anvende den på små og mellemstore banker, da det ellers ikke kan nå sine mål.

Risici for den finansielle stabilitet, indskydernes tillid eller anvendelsen af de offentlige finanser i én medlemsstat kan have vidtrækkende virkninger på tværs af grænserne og kan i sidste ende bidrage til en fragmentering af det indre marked. Manglen på handling på EU-plan for mindre signifikante banker og deres opfattede udelukkelse fra et gensidiggjort sikkerhedsnet vil også potentielt have negative virkninger for deres evne til at få adgang til markeder og tiltrække indskydere set i forhold til signifikante banker. Desuden vil nationale løsninger til håndtering af banksammenbrud forværre forbindelsen mellem banker og stater og underminere ideen bag bankunionen om at indføre et paradigmeskift fra bail-out til bail-in.

En indsats på EU-plan for at reformere afviklingsrammen vil ikke foreskrive den strategi, der skal følges, når bankerne går konkurs. Det vil fortsat være op til afviklingsmyndigheden at vælge mellem en EU-harmoniseret afviklingsstrategi/et harmoniseret afviklingsværktøj og den nationale likvidationsstrategi på grundlag af vurderingen af almene hensyn. Dette er skræddersyet til hver enkelt sag om banksammenbrud og ikke automatisk drevet af overvejelser som f.eks. bankens størrelse, aktiviteternes geografiske rækkevidde og banksektorens struktur. I praksis gør dette vurderingen af almene hensyn til nærhedstesten i EU.

Selv om det er nødvendigt at anvende et individuelt grundlag til at vurdere, om en bank er under afvikling eller ej, er det afgørende, at alle bankers mulighed for at blive afviklet bevares, og at afviklingsmyndighederne har de rette incitamenter til at vælge afvikling på grund af alle institutters potentielt systemiske karakter, således som det allerede er fastsat i SRMR.

Medlemsstaterne kan stadig overveje likvidation af mindre eller mellemstore banker inden for rammerne af den reformerede ramme. I den forbindelse er de nationale insolvensordninger (som ikke er harmoniseret) fortsat gældende, når en insolvensprocedure anses for at være et bedre alternativ til afvikling. Hele viften af værktøjer bevares på denne måde, herunder værktøjer, der ikke vedrører afvikling, såsom: forebyggende og præventive foranstaltninger afviklingsværktøjer alternative foranstaltninger i forbindelse med national insolvensbehandling og udbetaling af dækkede indskud i tilfælde af opsplittet likvidation.

En ændring af SRMR anses derfor for at være den bedste løsning. Den skaber den rette balance mellem harmonisering af regler og opretholdelse af national fleksibilitet, hvor det er relevant. Ændringerne vil yderligere fremme ensartet anvendelse af afviklingsrammen og konvergens mellem tilsyns- og afviklingsmyndighedernes praksis samt sikre lige vilkår i hele det indre marked for banktjenester. Dette er særlig vigtigt i banksektoren, hvor mange institutter driver virksomhed på tværs af EU's indre marked. Disse mål kan ikke nås med nationale regler.

- **Proportionalitetsprincippet**

I medfør af proportionalitetsprincippet må indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå Unionens mål i overensstemmelse med de overordnede mål i traktaterne.

Proportionaliteten har været en integreret del af den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget. De foreslåede ændringer er blevet vurderet individuelt i forhold til proportionalitetsmålet. Desuden er de eksisterende reglers manglende proportionalitet blevet

vurderet på flere områder, og specifikke muligheder er blevet analyseret med henblik på at mindske den administrative byrde og overholdelsesomkostningerne for mindre institutter, navnlig ved at fjerne forpligtelsen til at fastsætte minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (minimum requirement for own funds and eligible liabilities (MREL)) for visse typer enheder.

Betingelserne for adgang til afviklingsfinansieringsordningerne under den nuværende ramme tager ikke i tilstrækkelig grad højde for sondringer på grund af proportionalitet baseret på afviklingsstrategien, størrelsen og/eller forretningsmodellen. Bankernes evne til at opfylde betingelserne for adgang til afviklingsfinansieringsordningen afhænger af beholdningen af instrumenter omfattet af bail-in, der er til rådighed på deres balancer på tidspunktet for indgrebet. Der er dog dokumentation for, at nogle (mindre og mellemstore) banker på visse markeder har strukturelle vanskeligheder med at opbygge MREL. For disse banker vil det i betragtning af deres specifikke passivstruktur (navnlig dem, der i høj grad er afhængige af indlånsfinansiering) være nødvendigt med bail-in for at få adgang til afviklingsfinansieringsordningen, hvilket kan give anledning til bekymring med hensyn til finansiel stabilitet og operationel gennemførlighed i betragtning af de økonomiske og sociale konsekvenser i flere medlemsstater. De foreslåede ændringer (f.eks. klare regler om skræddersyet tilpasning af MREL til afviklingsstrategier for overførsler, indførelse af en enkelt indskyderpræference og mulighed for, at midler fra indskudsgarantiordninger udfylder hullet i adgangen til afviklingsfinansieringsordningen) vil forbedre adgangen til finansiering i forbindelse med afvikling. De vil også indføre mere proportionalitet for banker, der vil blive afviklet i henhold til overførselsstrategier, ved at gøre det muligt at beskytte indskud mod bail-in, hvor det er relevant, og effektivt løse problemet med finansiering af afvikling uden at svække minimumsbetingelserne for bail-in i forbindelse med adgang til afviklingsfinansieringsordningen.

- **Valg af retsakt**

Det foreslås, at foranstaltningerne gennemføres ved at ændre SRM-forordningen ved hjælp af en forordning. De foreslåede foranstaltninger henviser til eller videreudvikler allerede eksisterende bestemmelser, der er integreret i disse bestemmelser.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at undgå og håndtere sammenbrud i institutter uanset størrelse og forretningsmodel: Den blev udviklet med det formål at bevare den finansielle stabilitet, beskytte indskyderne, minimere brugen af offentlig støtte, begrænse moralsk hasard og forbedre det indre marked for finansielle tjenesteydelser. I evalueringen konkluderedes det, at CMDI-rammen generelt bør forbedres på visse områder, f.eks. bedre beskyttelse af skatteydernes penge.

Evalueringen viser navnlig, at retssikkerheden og forudsigeligheden i håndteringen af banksammenbrud fortsat er utilstrækkelig. De offentlige myndigheders beslutning om, hvorvidt der skal gøres brug af afvikling eller insolvens, kan variere betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Desuden er sikkerhedsnet, der finansieres af branchen, ikke altid effektive, og der er fortsat forskellige adgangsbetingelser til finansiering i forbindelse med afvikling og uden for afvikling. Disse påvirker incitamenterne og skaber muligheder for arbitrage, når der træffes beslutninger om, hvilket krisestyringsværktøj der skal anvendes. Endelig er beskyttelsen af indskydere fortsat uensartet og inkonsekvent i medlemsstaterne på en række områder.

- **Høringer af interessenter**

Kommissionen gennemførte omfattende udvekslinger ved hjælp af forskellige høringsværktøjer for at nå ud til alle involverede interessenter for bedre at forstå, hvordan rammen fungerede, samt mulighederne for forbedringer.

I 2020 iværksatte Kommissionen en høring om en kombineret indledende konsekvensanalyse og en køreplan med henblik på at tilvejebringe en detaljeret analyse af de foranstaltninger, der skal træffes på EU-plan, og af de potentielle konsekvenser af forskellige politiske løsningsmodeller for økonomien, samfundet og miljøet.

I 2021 iværksatte Kommissionen to høringer: en målrettet og en offentlig høring for at indhente feedback fra interessenter om, hvordan CMDI-rammen blev anvendt, og synspunkter om mulige ændringer. Den målrettede høring, der omfattede 39 generelle og specifikke tekniske spørgsmål, var kun tilgængelig på engelsk og var åben fra den 26. januar til den 20. april 2021. Den offentlige høring bestod af 10 generelle spørgsmål, der var tilgængelige på alle EU-sprog, og som løb over feedbackperioden fra den 25. februar til den 20. maj 2021.

Desuden var Kommissionen vært for en konference på højt plan den 18. marts 2021 med deltagelse af repræsentanter for alle relevante interessenter. Konferencen bekræftede betydningen af en effektiv ramme, men fremhævede også de nuværende svagheder.

Kommissionens tjenestegrene har også gentagne gange hørt medlemsstaterne om EU's gennemførelse af CMDI-rammen og om mulige revisioner af BRRD/SRMR og DGSD inden for rammerne af Kommissionens ekspertgruppe om bankvirksomhed, betalinger og forsikring. Sideløbende med drøftelserne i ekspertgruppen blev de spørgsmål, der behandles i dette forslag, også behandlet på møder i Rådets forberedende organer, nemlig Rådets Gruppe vedrørende Finansielle Tjenesteydelser og Bankunionen og Gruppen på Højt Plan vedrørende EDIS.

I den forberedende fase af lovgivningen afholdt Kommissionens personale desuden adskillige møder (fysiske og virtuelle) med repræsentanter for banksektoren og andre interessenter.

Resultaterne af alle ovennævnte initiativer har bidraget til udarbejdelsen af dette forslag og den konsekvensanalyse, som det ledsages af. De gav klar dokumentation for behovet for at ajourføre og supplere de nuværende regler for bedst muligt at nå rammens mål. Bilag 2 til konsekvensanalysen indeholder resuméer af disser høringer og den offentlige konference.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen har anmodet Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) om rådgivning om finansiering i forbindelse med insolvens og afvikling. Kommissionen søgte målrettet teknisk rådgivning om: i) vurdering af de rapporterede vanskeligheder for visse mindre og mellemstore banker med at udstede tilstrækkelige tabsabsorberende finansielle instrumenter ii) undersøgelse af de nuværende krav vedrørende adgang til tilgængelige finansieringskilder inden for de nuværende rammer og iii) vurdering af de kvantitative virkninger af forskellige mulige politiske løsningsmodeller inden for finansiering i forbindelse med afvikling og insolvens og deres effektivitet med hensyn til at nå de politiske mål. EBA svarede i oktober 2021[17].

Kommissionen drog også fordel af udtalelsen fra Fit for Future-platformen i december 2021. I udtalelsen fremhævedes behovet for at gøre CMDI-rammen egnet til formålet for alle banker

[17] EBA (22. oktober 2021), *Call for advice regarding funding in resolution and insolvency*.

på en forholdsmæssig måde under hensyntagen til den potentielle indvirkning på indskydernes tillid og den finansielle stabilitet.

- **Konsekvensanalyse**[18]

Forslaget har været genstand for en omfattende konsekvensanalyse, der tager hensyn til feedback fra interessenter og behovet for at behandle forskellige indbyrdes forbundne spørgsmål, der spænder over tre forskellige retsakter.

I konsekvensanalysen blev der overvejet en række løsningsmodeller for at løse de problemer, der blev indkredset i forbindelse med udformningen og gennemførelsen af rammen for krisestyring og indskudsforsikring. I betragtning af de stærke forbindelser mellem krisestyringsværktøjskassen og dens finansiering blev der i konsekvensanalysen overvejet pakker af politiske løsningsmodeller, der samler relevante elementer i udformningen af CMDI-rammen for at sikre en omfattende og konsekvent tilgang. Nogle af de foreslåede ændringer — vedrørende foranstaltninger til tidlig indgriben, de udløsende faktorer for at fastslå, om en bank er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og harmoniseringen af visse elementer i DGSD — er fælles og går på tværs af de undersøgte løsningspakker.

De forskellige løsningsmodeller fokuserer hovedsagelig på at analysere spektret af muligheder for på troværdig og effektiv vis at udvide omfanget af afvikling som en funktion af ambitionsniveauet for at gøre finansieringen mere tilgængelig. De politiske løsningsmodeller tager navnlig sigte på at lette anvendelsen af midler fra en indskudsgarantiordning i forbindelse med afvikling, herunder at fungere som en bro, i henhold til sikkerhedsforanstaltningen om de laveste omkostninger, for at forbedre proportionaliteten i adgangen til afviklingsfinansieringsordninger for banker, navnlig små og mellemstore banker, der er omfattet af overførselsstrategier med udtræden af markedet. Desuden undersøger løsningsmodellerne muligheden for at anvende midler fra en indskudsgarantiordning mere effektivt og virkningsfuldt under en harmoniseret minimumsomkostningstest for andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud med henblik på at forbedre foreneligheden af incitamenterne for afviklingsmyndighederne, når de vælger det mest hensigtsmæssige værktøj til at håndtere en krise. Frigørelse af midler fra en indskudsgarantiordning til andre foranstaltninger end udbetaling af dækkede indskud afhænger af, hvor indskudsgarantiordningen rangerer i prioritetsrækkefølgen. Derfor undersøger de politiske løsningsmodeller også forskellige scenarier for harmonisering af indskyderpræference.

I lyset af disse elementer undersøges i konsekvensanalysen tre mulige pakker af politiske løsningsmodeller, der giver resultater med varierende ambitionsniveauer. Hver pakke har til formål at skabe en incitamentsbaseret ramme ved at tilskynde til anvendelse af afviklingsværktøjer på en mere konsekvent måde, øge retssikkerheden og forudsigeligheden, skabe lige vilkår og lette adgangen til fælles sikkerhedsnet, samtidig med at visse alternativer bibeholdes uden for afvikling under nationale insolvensprocedurer. Ved udformningen opfylder pakkerne af løsninger imidlertid disse mål i forskelligt omfang, og deres politiske gennemførlighed er forskellig.

Den foretrukne løsningsmodel indebærer ambitiøse forbedringer af finansieringsligningen, hvilket åbner mulighed for en væsentlig udvidelse af anvendelsesområdet for afvikling, så det kommer til at omfatte flere mindre og mellemstore banker, og en bedre tilpasning af incitamenterne til at træffe beslutning om det bedste kriseredskab for disse institutter. Den

[18] Der henvises til SWD(2023) 226 (resumé af konsekvensanalysen) og SEC(2023) 230 (den positive udtalelse fra Udvalget for Forskriftskontrol).

blev anset for at være mere effektiv, virkningsfuld og sammenhængende med hensyn til at nå rammens mål i forhold til andre muligheder, herunder det referencescenarie, hvor der ikke træffes foranstaltninger. Navnlig blev fjernelsen af superpræferencen for indskudsgarantiordninger udpeget som det mest effektive middel til at sikre, at midler fra indskudsgarantiordninger kan anvendes til afvikling. Eksistensen af en superpræference for indskudsgarantiordningers krav er hovedårsagen til, at deres midler næsten aldrig kan anvendes uden for en udbetaling af dækkede indskud ved insolvens på grund af den indvirkning, de har på resultatet af minimumsomkostningstesten (least cost test) LCT)), som begunstiger en udbetaling. Det blev imidlertid konstateret, at superpræferencen ender med at beskytte indskudsgarantiordningens og banksektorens finansielle midler mod eventuel genopfyldning ved at hindre indgriben i afviklingen fra indskudsgarantiordningens side uden at give en bedre beskyttelse af dækkede indskud. Det er derfor nødvendigt at fjerne indskudsgarantiordningens superpræference for at tage højde for det eksisterende resultat af LCT-vurderingen, som er skævt og hælder mod udbetaling, og for at tilvejebringe tilstrækkelig finansiering i forbindelse med afvikling for at muliggøre afvikling af mindre og mellemstore banker gennem en overførsel af aktiviteter og den nødlidende banks udtræden af markedet.

Konsekvensanalysen omfattede også en anden mulighed bestående af en ambitiøs reform af CMDI-rammen, herunder EDIS, i form af en mellemliggende hybrid model, der adskiller sig fra Kommissionens forslag fra 2015. Denne løsningsmodel anerkender betydningen af at oprette en fælles indskudsforsikringsordning for at sikre, at rammen er robust, og at bankunionen fuldføres; den er imidlertid blevet vurderet som politisk uigennemførlig på nuværende tidspunkt.

Forslaget vil medføre omkostninger for myndighederne og visse banker afhængigt af, i hvilket omfang afviklingen vil blive udvidet på grundlag af vurderinger af almene hensyn fra sag til sag og de særlige omstændigheder i hver enkelt sag. Anvendelse af indskudsgarantiordningens midler og RF/SRF vil være mere omkostningseffektiv med hensyn til de finansielle midler, der skal anvendes, men det kan også udløse genopfyldningsbehov gennem bidrag fra branchen. Samlet set vil omkostningerne for afviklingsmyndighederne og bankerne imidlertid blive opvejet af fordelene ved øget beredskab for et større spektrum af banker, præciserede incitamenter, når der skal træffes beslutning om, hvilke kriseredskaber der skal anvendes, mindre brug af skatteydernes midler og øget finansiel stabilitet og indskydertillid, alt sammen takket være klarere regler og adgang til branchefinansierede sikkerhedsnet. For forbrugerne og offentligheden bør omkostningerne være begrænsede og klart opvejes af fordelene, navnlig gennem øget indskyderbeskyttelse, finansiel stabilitet og mindre brug af skatteydernes penge.

Udvalget for Forskriftskontrol godkendte konsekvensanalysen efter en første negativ udtalelse. For at imødekomme udvalgets bemærkninger er konsekvensanalysen blevet udvidet til at omfatte yderligere forklaringer om: i) arten af de problemer, som revisionen har til formål at løse, og de generelle fordele ved afvikling sammenlignet med insolvensbehandling for at beskytte den finansielle stabilitet og indskydernes tillid samt minimere brugen af skatteydernes penge ii) præciseringer af, hvordan reformen er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, og iii) yderligere oplysninger om andre aspekter såsom overensstemmelse med revisionen af statsstøttereglerne, samspillet med Kommissionens forslag fra 2015 om EDIS, hvordan EBA's rådgivning er blevet taget i betragtning, eller under hvilke betingelser indskudsgarantiordningen kan gribe ind i afviklingen.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Revisionen fokuserer hovedsagelig på den overordnede opbygning og funktion af rammen for krisestyring og indskudsforsikring, idet der lægges særlig vægt på mindre og mellemstore banker og en mere lige behandling af indskydere. Den foreslåede reform forventes at medføre fordele med hensyn til rammens effektivitet og juridisk klarhed.

Reformen er teknologineutral og påvirker ikke den digitale parathed.

- **Grundlæggende rettigheder**

EU har forpligtet sig til et højt niveau af beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og har undertegnet en lang række menneskerettighedskonventioner. Forslaget er i overensstemmelse med disse rettigheder, som de er nedfældet i de primære FN-konventioner om menneskerettigheder, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som er en integreret del af EU-traktaterne, og den europæiske menneskerettighedskonvention.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har ingen virkning for EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Forslaget kræver, at medlemsstaterne gennemfører ændringerne af BRRD i deres nationale love inden for 18 måneder fra dette ændringsdirektivs ikrafttræden.

Forslaget indeholder krav om, at EBA skal udstede standarder i forbindelse med visse bestemmelser i rammen og aflægge rapport til Kommissionen om dens gennemførelse i praksis, f.eks. i forbindelse med vurderinger af afviklingsmulighederne foretaget af afviklingsmyndigheder eller forberedelse af afvikling.

Lovgivningen vil blive underkastet en evaluering 5 år efter dens gennemførelsesfrist for at vurdere, hvor effektiv den har været med hensyn til at nå målene, og for at afgøre, om der er behov for nye foranstaltninger eller ændringer.

6. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR DE ENKELTE BESTEMMELSER I FORSLAGET

Foranstaltninger til tidlig indgriben og forberedelse af afvikling

Artikel 13 erstattes af et nyt sæt artikler (artikel 13-13c), der afspejler BRRD's bestemmelser om tidlig indgriben (artikel 27-29 i BRRD), for at give ECB et umiddelbart anvendeligt retsgrundlag for udøvelsen af disse beføjelser. Som i BRRD præciseres eskaleringsmekanismen mellem de forskellige typer foranstaltninger, og det præciseres, at forudgående vedtagelse af foranstaltninger til tidlig indgriben eller opfyldelse af betingelserne for tidlig indgriben ikke er forudsætninger for at påbegynde forberedelsen af afviklingen eller udøve de dertil knyttede beføjelser.

SRMR indeholdt allerede bestemmelser om samarbejde og udveksling af oplysninger mellem Afviklingsinstansen og ECB eller de kompetente nationale myndigheder, når en banks finansielle situation begynder at forværres. Disse bestemmelser skulle imidlertid styrkes for at sikre et bedre og mere effektivt samarbejde. Den nye artikel 13c bygger på den tidligere artikel 13 og indeholder yderligere oplysninger om samarbejdet forud for afviklingen

vedrørende den type oplysninger, der skal udveksles, de situationer, hvor ECB eller den kompetente nationale myndighed skal udveksle oplysninger, og den type ordninger, som Afviklingsinstansen kan indføre for at forberede afviklingen.

Tidlig varsling om nødlidende eller forventeligt nødlidende

Artikel 13c indeholder en forpligtelse for ECB, eller den nationale kompetente myndighed i forbindelse med mindre væsentlige grænseoverskridende koncerner under Afviklingsinstansens direkte kompetenceområde, til i tilstrækkelig god tid at underrette Afviklingsinstansen, så snart den mener, at der er en væsentlig risiko for, at et institut eller en enhed opfylder betingelserne for at blive vurderet som nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 18, stk. 4. Denne underretning bør indeholde en begrundelse for ECB's/den kompetente nationale myndigheds vurdering samt en oversigt over de alternative løsninger, der kan forhindre, at det pågældende institut eller den pågældende enhed bliver nødlidende inden for en rimelig frist.

I erkendelse af den afgørende rolle, som tidsplanen for afviklingsforanstaltningen spiller med hensyn til i videst muligt omfang at bevare instituttets eller enhedens kapital-, MREL- og likviditetsniveauer, og mere generelt med hensyn til at sikre, at de nødvendige betingelser er til stede, for at Afviklingsinstansen med succes kan gennemføre den afviklingsstrategi, der er udarbejdet for hvert institut eller hver enhed, har Afviklingsinstansen beføjelse til i tæt samarbejde med ECB/den kompetente myndighed at vurdere, hvad den anser for at være en rimelig tidsramme med henblik på at finde løsninger af privat eller administrativ art, der kan forhindre sammenbruddet. I denne tidlige varslingsperiode bør ECB/den kompetente nationale myndighed fortsat udøve sine beføjelser, samtidig med at den samarbejder med Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 13c. ECB/Afviklingsinstansen bør i tæt samarbejde overvåge udviklingen i instituttets eller enhedens situation og gennemførelsen af alternative foranstaltninger. I denne forbindelse bør Afviklingsinstansen og ECB/den nationale kompetente myndighed mødes regelmæssigt med en hyppighed, der fastsættes af Afviklingsinstansen.

Hvis der ikke inden for denne frist findes eller gennemføres en passende alternativ foranstaltning, der kan afværge den manglende opfyldelse, bør ECB/den nationale kompetente myndighed vurdere, om instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Konkluderer ECB/den nationale kompetente myndighed, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør den formelt underrette Afviklingsinstansen herom efter proceduren i artikel 18, stk. 1. Afviklingsinstansen kan også selv foretage denne vurdering i overensstemmelse med de gældende regler i artikel 18, stk. 1, andet afsnit. Afviklingsinstansen bør derefter afgøre, om betingelserne for afvikling er opfyldt. Hvis vurderingen af almene hensyn resulterer i et behov for at afvikle instituttet eller enheden, bør Afviklingsinstansen efterfølgende vedtage en afgørelse om at vedtage en afviklingsordning. Dette er i overensstemmelse med EU-Domstolens seneste retspraksis vedrørende en sag i bankunionen, ifølge hvilken ECB's vurdering er en forberedende foranstaltning, der skal gøre det muligt for Afviklingsinstansen at træffe en afgørelse om afvikling af en bank. Retten præciserede endvidere, at Afviklingsinstansen har enekompetence til at vurdere de betingelser, der er nødvendige for anvendelsen af afviklingsforanstaltninger, med forbehold af Kommissionens godkendelse af afviklingsordningen, og, hvor det er relevant, hvis Rådet ikke gør indsigelse[19].

[19] Kendelse af 6. maj 2019, ABLV Bank/ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, præmis 34-36, og dom af 6. maj 2021, ABLV Bank/ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 62-71.

Vurdering af almene hensyn (Public interest assessment (PIA))

CMDI-rammen blev udformet med henblik på at undgå og håndtere sammenbrud i institutter uanset størrelse og samtidig beskytte indskyderne og skatteyderne. Når en bank anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og det er begrundet i almene hensyn at afvikle den, vil afviklingsmyndighederne gribe ind ved at anvende de værktøjer og beføjelser, som BRRD/SRMR giver, hvis der ikke findes en privat løsning. Hvis der på grundlag af almene hensyn ikke er interesse i afvikling bør den nødlidende bank håndteres ved hjælp af nationale velordnede likvidationsprocedurer, der gennemføres af de nationale myndigheder, eventuelt med finansiering fra indskudsgarantiordningen eller andre finansieringskilder, alt efter hvad der er relevant.

I det væsentlige sammenligner vurderingen af almene hensyn (public interest assessment) (PIA)) afviklingen i forbindelse med insolvens, navnlig ved at vurdere, hvordan hvert scenario opfylder afviklingsmålene. De afviklingsmål, der ligger til grund for vurderingen, omfatter: i) indvirkningen på den finansielle stabilitet (en vidtrækkende krise kan resultere i et andet resultat af PIA end et idiosynkratisk sammenbrud) ii) vurderingen af indvirkningen på bankens kritiske funktioner og iii) behovet for at begrænse anvendelsen af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. Under den nuværende ramme kan der kun vælges afvikling, hvis insolvens ikke vil gøre det muligt at nå afviklingsmålene i samme omfang.

SRMR giver Afviklingsinstansen en skønsmargen i forbindelse med gennemførelsen af PIA, hvilket fører til forskellige anvendelser og fortolkninger, som ikke altid fuldt ud afspejler logikken i og hensigten med lovgivningen. I nogle tilfælde er PIA blevet anvendt temmelig restriktivt i bankunionen.

For at minimere forskellene og udvide anvendelsen af PIA, dvs. udvidelse af anvendelsesområdet for afviklingen, omfatter forslaget følgende lovgivningsmæssige ændringer:

Ændringer af afviklingsmålene

Afviklingsmålet om at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige giver ikke mulighed for at skelne mellem anvendelsen af nationale budgetmidler og anvendelsen af branchefinansierede sikkerhedsnet (SRF eller indskudsgarantiordninger). Derfor ændres dette afviklingsmål for at medtage en specifik henvisning til støtte, der ydes over en medlemsstats budget, for at angive, at finansiering fra branchefinansierede sikkerhedsnet bør anses for at være at foretrække frem for finansiering med skatteydernes penge (artikel 14, stk. 2, litra c)). Dette suppleres med en ændring af procedurereglerne for PIA, som kræver, at Afviklingsinstansen overvejer og sammenligner al ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, som med rimelighed kan forventes at blive ydet til instituttet under afvikling, med den, der er omfattet af den kontrafaktiske insolvenssituation. Hvis der forventes likvidationsstøtte i den kontrafaktiske insolvenssituation, bør dette føre til et positivt resultat af PIA (artikel 18, stk. 5, andet afsnit).

Afviklingsmålet vedrørende indskyderbeskyttelse ændres for at præcisere, at afvikling bør sigte mod at beskytte indskydere, samtidig med at tab for indskudsgarantiordninger minimeres. Det betyder, at afvikling bør foretrækkes, hvis insolvens vil være dyrere for indskudsgarantiordningen.

Proceduremæssige ændringer af sammenligningen mellem afvikling og national insolvensbehandling

I henhold til den nuværende SRMR forventes Afviklingsinstansen at vælge insolvens, medmindre valget af afvikling bedre ville opfylde afviklingsmålene. Den nuværende tekst til artikel 18, stk. 5, fastsætter, at afvikling kun kan vælges, når en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang. For at gøre det muligt at udvide anvendelsen af afvikling ændres artikel 18, stk. 5, for at præcisere, at nationale insolvensbehandlinger kun bør vælges som den foretrukne strategi, hvis de opfylder rammens mål bedre end afvikling (og ikke i samme omfang). Selv om insolvens bibeholdes som standardmuligheden, fører ændringen til en øget bevisbyrde for afviklingsmyndighederne med hensyn til at påvise, at afvikling ikke er begrundet i almene hensyn. Ikke desto mindre vil PIA fortsat være en afgørelse fra sag til sag efter afviklingsmyndighedens skøn.

Anvendelse af indskudsgarantiordninger ved afvikling

I henhold til den nuværende ramme træffes afgørelsen om anvendelse af indskudsgarantiordningens midler til finansiering af afvikling af Afviklingsinstansen efter høring af indskudsgarantiordningen, og størrelsen af bidraget fra indskudsgarantiordningen fastsættes på grundlag af værdiansættelsen af de tab, som dækkede indskydere ville have lidt, hvis de ikke var blevet beskyttet mod tab. For at sikre, at de øgede muligheder og strenge betingelser for anvendelsen af nationale indskudsgarantiordningers ressourcer til finansiering af overførselsstrategier under afvikling i henhold til den ændrede artikel 109 i BRRD også anvendes konsekvent i bankunionen, ændres artikel 79 i SRMR for at præcisere, at den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet er tilsluttet, bør anvendes til de formål og på de betingelser, der er fastsat i artikel 109 i BRRD. Desuden udgår andet og tredje afsnit i artikel 79, stk. 5, i SRMR, som afspejler betingelserne i den nuværende artikel 109, stk. 5, andet og tredje afsnit, i BRRD.

Eftersom afviklingsbeslutninger inden for bankunionen træffes af Afviklingsinstansen, mens finansieringen kan komme fra nationale indskudsgarantiordningers ressourcer, sikrer henvisningen til artikel 109 i BRRD i artikel 79, stk. 1, i SRMR også, at indskudsgarantiordningernes styrkede rolle i henhold til BRRD bør finde anvendelse i beslutningsprocessen for banker, der henhører under Afviklingsinstansens ansvarsområde. Navnlig er beregningen af omkostningerne ved tilbagebetaling af indskydere med henblik på at begrænse bidraget fra indskudsgarantiordningen til afvikling fortsat på nationalt plan under indskudsgarantiordningens ansvar på grundlag af minimumsomkostningstesten (least cost test) LCT)). Afviklingsinstansen bør først fastsætte størrelsen af det bidrag, som indskudsgarantiordningen skal yde, efter at have hørt indskudsgarantiordningen om resultaterne af denne beregning, og den bør være bundet af disse resultater. Afviklingsinstansen bør derfor ikke være i stand til at fastsætte et bidrag fra indskudsgarantiordningen til en transaktion, der ligger over omkostningerne ved at tilbagebetale indskydere som beregnet af indskudsgarantiordningen i henhold til DGSD-reglerne (ingen overtrædelse af LCT), eller højere end det, der er nødvendigt for at nå adgangsbetingelsen til afviklingsfinansieringsordningen (8 % samlede passiver og kapitalgrundlagskrav).

Betingelser for ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

For at sikre, at offentlige midler i form af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ikke anvendes til at støtte institutioner eller enheder, der ikke er finansielt levedygtige, er det nødvendigt at fastsætte strenge betingelser for, hvornår en sådan støtte kan ydes, og hvilken form den kan antage. De eksisterende regler indeholder visse begrænsninger, men er ikke

tilstrækkeligt præcise. Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige uden for afvikling bør begrænses til tilfælde af forebyggende rekapitalisering, forebyggende foranstaltninger under en indskudsgarantiordning med henblik på at bevare kreditinstitutternes finansielle soliditet og langsigtede levedygtighed, foranstaltninger truffet af indskudsgarantiordninger for at bevare indskydernes adgang og andre former for støtte, der ydes i forbindelse med likvidationsprocedurer. Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige i andre situationer uden for afvikling bør ikke tillades og bør resultere i, at det modtagende institut eller den modtagende enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Forebyggende rekapitalisering

Der skal lægges særlig vægt på den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige, der ydes i form af forebyggende rekapitalisering. Det er nødvendigt at præcisere de tilladte former for forebyggende foranstaltninger, der træffes uden for afvikling, og som har til formål at rekapitalisere den pågældende enhed. De foranstaltninger, der ydes, bør være af midlertidig karakter, fordi de skal imødegå de negative konsekvenser af eksterne chok og ikke anvendes til at kompensere for iboende svagheder i forbindelse med f.eks. en forældet forretningsmodel. Anvendelse af instrumenter uden fast løbetid, såsom egentlige kernekapitalinstrumenter (Common Equity Tier 1 (CET1)), bør kun forekomme undtagelsesvis og kun være mulig, hvis andre former for kapitalinstrumenter ikke ville være tilstrækkelige. En sådan ændring er nødvendig for at sikre, at støtten forbliver af midlertidig karakter. Der er også behov for strengere og mere eksplicitte krav om på forhånd at fastlægge varigheden af og exitstrategien for de forebyggende foranstaltninger. Den enhed, der modtager støtte, bør være solvent på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne anvendes, dvs. den kompetente myndighed vurderer, at den ikke overtræder og sandsynligvis ikke vil overtræde de gældende kapitalkrav i de næste 12 måneder. Hvis de betingelser, hvorunder støtten ydes, ikke overholdes, bør den enhed, der modtager støtten, anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Ændringer vedrørende minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL)

MREL for overførselsstrategier

Som allerede fastsat i den nuværende ramme bør MREL-kravets niveau afspejle den foretrukne afviklingsstrategi. Den eksisterende bestemmelse i artikel 12d fokuserer på MREL-kalibrering for bail-in-strategier (krav om tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbeløb med detaljerede regler om, hvordan hver enkelt bør justeres, og på krav om efterstillelse, der primært er rettet mod at sikre overholdelse af kravet vedrørende samlede passiver og kapitalgrundlagskrav på minimum 8 %). Selv om muligheden for at anvende andre afviklingsværktøjer end bail-in anerkendes, regulerer det nuværende BRRD ikke i detaljer MREL-kalibreringen for overførselsstrategier. I praksis fører dette til retsusikkerhed, og at afviklingsmyndighederne anvender forskellige metoder, når de fastsætter MREL for sådanne strategier.

Det er derfor nødvendigt at skabe et klarere retsgrundlag for at skelne mellem MREL-kalibrering for overførselsstrategier og kalibrering for bail-in, også af hensyn til proportionalitet og konsekvent anvendelse. I den forbindelse tilføjes der en ny artikel 12da, som fastsætter de principper, som SRB bør tage hensyn til ved kalibreringen af MREL for overførselsstrategier — størrelse, forretningsmodel, risikoprofil, overførbarhedsanalyse, omsættelighed, hvorvidt strategien er overførsel af aktiver eller aktiehandel, supplerende anvendelse af porteføljeadministrationsselskabet for aktiver, der ikke kan overføres, og det beløb, som indskudsgarantiordningen forventes at bidrage til at finansiere den foretrukne afviklingsstrategi.

Ændringerne styrker princippet om, at MREL fortsat bør være den første og vigtigste forsvarslinje for alle banker, herunder dem, der vil være omfattet af en overførselsstrategi og markedsudtræden, for at sikre, at tabene i videst muligt omfang absorberes af aktionærer og kreditorer.

Vurdering af det kombinerede bufferkrav i tilfælde af forbud mod visse udlodninger

For at afhjælpe et eksisterende hul i den juridiske klarhed i den nuværende ramme med hensyn til beføjelsen til at forbyde visse udlodninger i tilfælde af, at en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav ud over MREL, navnlig hvis enheden ikke er omfattet af det kombinerede bufferkrav (i henhold til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU) på samme grundlag som dens MREL, tilføjes der et nyt stk. 7 til artikel 10a for at præcisere, at beføjelsen til at forbyde visse udlodninger bør anvendes på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav, der følger af den delegerede retsakt i henhold til artikel 45c, stk. 4, som præciserer den metode, som afviklingsmyndighederne skal anvende til at skønne det kombinerede bufferkrav under sådanne omstændigheder.

De minimis-undtagelse fra visse MREL-krav

I henhold til de gældende MREL-regler i SRMR er strukturelt efterstillede passiver som omhandlet i artikel 72b, stk. 2, litra d), nr. iii), i CRR omfattet af definitionen af "efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter", der anvendes i hele artikel 12c i SRMR. Passiver, der er godkendt som nedskrivningsrelevante i henhold til CRR ifølge de minimis-undtagelsen i artikel 72b, stk. 4, i CRR, betragtes imidlertid ikke som "efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter" i henhold til SRMR, fordi artikel 72b, stk. 4, i CRR udtrykkeligt er udelukket fra definitionen i artikel 3, stk. 1, nr. 49b), i SRMR.

For at rette op på denne uoverensstemmelse og i overensstemmelse med den tilgang, der følges i BRRD, tilføjes et nyt stykke 10 til artikel 12c, der giver SRB mulighed for at tillade afviklingsenheder at opfylde MREL-kravene om efterstillelse ved hjælp af foranstillede forpligtelser, når betingelserne i artikel 72b, stk. 4, i CRR er opfyldt.

For at sikre tilpasning til TLAC-rammen må afviklingsenheder, der er omfattet af de minimis-undtagelsen, ikke få deres MREL-efterstillingsprav nedjusteret med et beløb svarende til TREA-fradraget på 3,5 % for TLAC i henhold til artikel 12c, stk. 4, første afsnit, andet punktum, i BRRD.

Bidrag og uigenkaldelige betalingsforpligtelser

For at tage hensyn til udløbet af den indledende periode for opbygningen af fonden og den deraf følgende reduktion af størrelsen af de regelmæssige ex ante-bidrag foretages der tekniske ændringer af artikel 69 og 71 for at frakoble det maksimale beløb for ex post-bidrag, der kan opkræves fra størrelsen af de almindelige ex ante-bidrag, således at et uforholdsmæssigt lavt loft over ex post-bidrag undgås, samt for at give mulighed for at udskyde opkrævningen af de almindelige ex ante-bidrag, hvis omkostningerne ved en årlig opkrævning ikke står i forhold til det beløb, der skal opkræves. Behandlingen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser præciseres også i artikel 70, både med hensyn til deres anvendelse i forbindelse med afvikling og med hensyn til den procedure, der skal følges, hvis et institut eller en enhed ophører med at være omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag.

For at skabe større gennemsigtighed og sikkerhed med hensyn til andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser i det samlede beløb af ex ante-bidrag, der skal opkræves, præciseres det desuden, at Afviklingsinstansen bør fastsætte en sådan andel på årsbasis inden for de gældende grænser.

Andre bestemmelser

Ændringer af afviklingsplanlægningen

Afviklingsinstansen skal indkredse de foranstaltninger, der skal træffes over for koncernenheder, når de udarbejder koncernafviklingsplaner. Intensiteten og detaljeringsgraden af dette arbejde med hensyn til datterselskaber, der ikke er afviklingsenheder, kan variere afhængigt af de pågældende institutters og enheders størrelse og risikoprofil, tilstedeværelsen af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien. SRMR ændres således med indførelsen af et nyt afsnit i artikel 8, stk. 10, som vil gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at følge en forenklet tilgang, hvor det er relevant, når de udfører denne opgave.

Præcisering af artikel 27, stk. 9

De nuværende bestemmelser i artikel 27, stk. 9 og 10, er uklare med hensyn til betingelserne for og rækkefølgen af anvendelsen af SRF og alternative finansieringskilder efter ydelsen af den indledende finansiering på op til grænsen på 5 % af samlede passiver og kapitalgrundlagskrav, og efter at alle usikrede, ikkeprivilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud. Derfor ændres artikel 27, stk. 9 og10, for at skabe juridisk klarhed og yderligere fleksibilitet til at anvende SRF ud over 5 % af de samlede passiver og kapitalgrundlagskrav.

Forvaltning af Afviklingsinstansen

For at fremme kontinuiteten og opbygningen af institutionel ekspertise ændres artikel 56 for at give formanden, næstformanden og de faste medlemmer af Afviklingsinstansen mulighed for at bestride en ny mandatperiode i samme egenskab som i deres første mandatperiode. Proceduren for fornyelse af formandens, næstformandens og bestyrelsesmedlemmernes mandatperiode er udformet under hensyntagen til den procedure, der gælder for fornyelse af mandatperioden for formændene for ESA'erne.

Der foretages andre ændringer af artikel 43, 53 og 55 for at give næstformanden stemmeret og tage hensyn til denne stemmeret i hele SRMR. Udnævnelsen sker efter samme procedure som for formanden, og han eller hun kan træde i stedet for formanden i dennes fravær eller i tilfælde af en rimelig hindring. En anden behandling af næstformanden end af andre medlemmer af Afviklingsinstansen forekom derfor ikke berettiget.

Prioritetsrækkefølgen af SRF-fordringer

I henhold til artikel 22, stk. 6, bør Afviklingsinstansen kunne få dækket rimelige udgifter, der reelt er afholdt i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og -beføjelser, af det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor. SRMR specificerede imidlertid ikke Afviklingsinstansens relative prioritetsrækkefølge i forhold til andre privilegerede kreditorer. Det var også uklart, hvordan denne bestemmelse kunne operationaliseres, eftersom prioritetsrækkefølgen for fordringer ved insolvens udelukkende er fastsat i national lovgivning om almindelig insolvensbehandling (selv om denne prioritetsrækkefølge er delvist harmoniseret i hele EU). Det nye stk. 6, der tilføjes i artikel 76, præciserer, at Afviklingsinstansens fordringer i hver deltagende medlemsstat bør have samme prioritetsrækkefølge som de nationale afviklingsfondes fordringer i henhold til den nye artikel 108, stk. 9, i BRRD (som bør ligge over indskydernes og indskudsgarantiordningernes fordringer).

Desuden kan SRF'en anvendes yderligere i forbindelse med afvikling til de formål, der er anført i artikel 76, stk. 1. Hidtil har SRMR ikke præciseret, om en sådan anvendelse skaber en fordring til fordel for Afviklingsinstansen, og i bekræftende fald en sådan fordrings prioritetsrækkefølge ved insolvens. Der tilføjes et nyt stk. 5 i artikel 76, hvori det præciseres, at hvis aktiviteten i det institut, der er under afvikling, delvist overføres til et broinstitut eller en privat køber med støtte fra SRF'en, bør Afviklingsinstansen have et krav over for den resterende del af den pågældende enhed. Eksistensen af et sådant krav bør vurderes fra sag til sag afhængigt af afviklingsstrategien og den konkrete anvendelse af SRF'en, men den bør være forbundet med anvendelsen af SRF'en til at bære tab i stedet for kreditorer, f.eks. når SRF'en anvendes til at garantere aktiver og passiver, der overføres til en modtager, eller til at dække forskellen mellem de overførte aktiver og passiver. Hvis SRF'en anvendes til at støtte anvendelsen af bail-in-værktøjet som den primære afviklingsstrategi (artikel 27, stk. 1, litra a)) i stedet for nedskrivning og konvertering af visse kreditorers passiver, bør dette ikke skabe et krav mod instituttet under afvikling, da det ville fjerne formålet med SRF'ens bidrag. De

kompensationer, der betales som følge af tilsidesættelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, bør heller ikke give anledning til krav til Afviklingsinstansen.

Ansvar

Ved artikel 7 blev der indført en opgavefordeling, hvorved Afviklingsinstansen har direkte ansvar for enheder under ECB's direkte ansvar, for grænseoverskridende mindre signifikante institutter og for enheder, for hvilke der enten på Afviklingsinstansens initiativ, på en kompetent national myndigheds initiativ eller på en medlemsstats vegne er truffet afgørelse om, at Afviklingsinstansen skal udøve direkte ansvar. De nationale tilsynsmyndigheder vil fortsat have det primære ansvar over for alle andre enheder. Selv om artikel 7 udtrykkeligt omhandlede denne opgavefordeling, henviste ordlyden af de artikler i forordningen, der omhandlede de specifikke ansvarsområder, såsom afviklingsplanlægning, vurdering af afviklingsmuligheder, vurdering af forenklede forpligtelser, fastsættelse af MREL-værdier eller vedtagelse af afviklingsordninger, imidlertid kun til Afviklingsinstansen og gjorde det således ikke helt klart, at ansvaret for de nævnte opgaver blev overdraget til de nationale afviklingsmyndigheder for enheder inden for deres ansvarsområde. Dette præciseres i artikel 7.

På samme måde er Afviklingsinstansens beføjelse til at forbyde visse udlodninger, hvis en enhed inden for dens ansvarsområde ikke opfylder dens kombinerede bufferkrav ud over dens MREL, fastsat i SRMR, men den nøjagtige procedure for udøvelsen af denne beføjelse blev ikke præciseret. Det præciseres nu i artikel 10a, stk. 1, at Afviklingsinstansen kan pålægge den relevante nationale tilsynsmyndighed at udøve denne beføjelse.

Der er også identificeret en række tilfælde, hvor de nationale tilsynsmyndigheder fik tildelt beføjelser i BRRD, men i mangel af en henvisning i SRMR var betingelserne for deres anvendelse i forbindelse med enheder, der henhører under Afviklingsinstansens direkte ansvarsområde, uklare. For at løse dette problem præciseres det i artikel 12, at Afviklingsinstansen for enheder under dens direkte ansvarsområde er ansvarlig for at give tilladelse til opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe nedskrivningsrelevante passivinstrumenter i henhold til artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013. Artikel 8 ændres også for at præcisere, at Afviklingsinstansen, når den finder det nødvendigt, kan pålægge de nationale tilsynsmyndigheder at kræve, at et institut eller en enhed fører detaljerede registre over de finansielle kontrakter, som instituttet er part i. Det præciseres yderligere i artikel 18, stk. 11, at Afviklingsinstansen kan pålægge de nationale tilsynsmyndigheder at udøve deres beføjelser til at suspendere visse finansielle forpligtelser efter konstateringen af, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 33a i direktiv 2014/59/EU.

Ændringerne af artikel 18 præciserer også fordelingen af opgaver mellem ECB og de kompetente nationale myndigheder for så vidt angår vurderingen af, om instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. I nogle situationer, nemlig grænseoverskridende mindre signifikante koncerner, mindre signifikante institutter og enheder, der modtager bistand fra SRF, og specifikke mindre signifikante institutter og enheder, for hvilke det på Afviklingsinstansens initiativ, en kompetent national myndigheds initiativ eller en medlemsstats initiativ er besluttet, at Afviklingsinstansen vil udøve direkte ansvar, selv om afviklingsordningen vedtages af Afviklingsinstansen, er det den nationale kompetente myndigheds ansvar at føre tilsyn med instituttet eller enheden og dermed vurdere, om et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det præciseres derfor, at vurderingen af, om et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal foretages af ECB for de signifikante institutter og af den relevante kompetente nationale myndighed for de mindre signifikante institutter og enheder, for hvilke Afviklingsinstansen vedtager afviklingsordningen.

For at afspejle oprettelsen af den fælles afviklingsmekanisme præciseres det endelig i artikel 31, at de nationale tilsynsmyndigheder bør høre Afviklingsinstansen, inden de handler i overensstemmelse med artikel 86 i BRRD, hvori det fastsættes, at almindelig insolvensbehandling af institutter og enheder, der er omfattet af BRRD, kun kan indledes på afviklingsmyndighedens initiativ, og at en afgørelse om at underkaste et institut eller en enhed almindelig insolvensbehandling kun træffes med afviklingsmyndighedens samtykke.

Udveksling af oplysninger

Der foretages en række ændringer for at lette Afviklingsinstansens adgang til oplysninger. Artikel 30 og 34 ændres for at præcisere, at de oplysninger, som Afviklingsinstansen kan anmode ECB om, ikke kun omfatter de oplysninger, som den har adgang til i sin tilsynsfunktion, men også oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med dens centralbankfunktion. I henhold til artikel 8, stk.4a, i Rådets forordning (EF) nr. 2533/98[20] bør SRB sikre fysisk og logisk beskyttelse af fortrolig statistisk information og kræve tilladelse til ECB med henblik på yderligere overførsel, der kan være nødvendig for udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver.

Der indføres en ny artikel 30a, som giver SRB mulighed for at indhente oplysninger fra de centrale automatiske mekanismer, der er oprettet ved artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849[21], og som kan vise sig at være relevante i forbindelse med vurderingen af almene hensyn. SRB kan kun anmode om oplysninger om antallet af kunder, for hvilke en enhed er den eneste eller vigtigste bankpartner. SRB bør modtage disse oplysninger via de myndigheder eller offentlige enheder, der forvalter de centrale automatiske mekanismer, idet personoplysninger, der ikke er relevante for udførelsen af SRB's opgaver, filtreres fra.

Der tilføjes også ændringer for at bringe ESRB, ESA'erne og indskudsgarantiordningen ind under anvendelsesområdet for forpligtelsen til at samarbejde og dele oplysninger med SRB, herunder muligheden for at indgå aftalememoranda om udveksling af oplysninger med Afviklingsinstansen.

Desuden ændres artikel 34 for at gøre det muligt for Afviklingsinstansen at præcisere proceduren og den form, hvorunder den anmoder om oplysninger, der skal deles, samt specifikt at nævne ESM som en af de enheder, hvormed samarbejde og udveksling af oplysninger kan finde sted.

Endelig ændres artikel 74 for at sikre en tidlig varsling fra Afviklingsinstansen til ECB og Kommissionen, når den forudser et eventuelt behov for at anvende den finanspolitiske bagstopperordning, for at muliggøre rettidig aktivering af en sådan bagstopperordning.

Oplysninger

SRMR's regler om beskyttelse af institutspecifikke fortrolige oplysninger er temmelig strenge og kan i fremtiden hindre bestræbelserne på yderligere gennemsigtighed med hensyn til banksektoren. For at løse dette problem ændres artikel 88 for at give Afviklingsinstansen mulighed for at videregive oplysninger, der ikke er indsamlet direkte fra institutter og enheder inden for dens ansvarsområde, men som er resultatet af dens egne analyser, vurderinger og konstateringer, når dette ikke vil underminere beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, og der er en mere tungtvejende almene hensyn i forbindelse med udbredelsen.

---

[20] Rådets forordning (EF) nr. 2533/98 af 23. november 1998 om Den Europæiske Centralbanks indsamling af statistisk information (EFT L 318 af 27.11.1998, s. 8).

[21] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

2023/0111 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår foranstaltninger til tidlig indgriben, betingelser for afvikling og finansiering af afviklingsforanstaltninger

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank[22],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[23],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionens afviklingsramme for kreditinstitutter og investeringsselskaber ("institutter") blev oprettet i kølvandet på den globale finanskrise i 2008-2009 og efter Rådet for Finansiel Stabilitets internationalt godkendte "Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions"[24]. EU's afviklingsramme består af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU[25] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014.[26] Begge retsakter finder anvendelse på institutter, der er etableret i Unionen, og på enhver anden enhed, der er omfattet af nævnte direktivs eller nævnte forordnings anvendelsesområde ("enheder"). Unionens afviklingsramme har til formål på en velordnet måde at håndtere institutters og enheders sammenbrud ved at bevare institutters og enheders kritiske funktioner og undgå trusler mod den finansielle stabilitet og samtidig beskytte indskydere og offentlige midler. Desuden har EU's afviklingsramme til formål at fremme udviklingen af det indre marked for bankvirksomhed ved at skabe en harmoniseret ordning til at håndtere

22 EUT C […] af […], s. […].

23 EUT C […] af […], s. […].

24 Rådet for Finansiel Stabilitet, Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions, 15. oktober 2014.

25 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

26 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

grænseoverskridende kriser på en koordineret måde og ved at undgå risici for ulige behandling.

(2) Flere år efter gennemførelsen af Unionens afviklingsramme, som den finder anvendelse i øjeblikket, giver den ikke de tilsigtede resultater med hensyn til nogle af disse mål. Selv om institutter og enheder har gjort betydelige fremskridt hen imod afviklingsmuligheder og har afsat betydelige ressourcer til dette formål, navnlig gennem opbygning af tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og opfyldning af afviklingsfinansieringsordninger, anvendes Unionens afviklingsramme sjældent. Visse mindre og mellemstore institutters og enheders sammenbrud afhjælpes i stedet hovedsagelig gennem uharmoniserede nationale foranstaltninger. Det er snarere skatteydernes penge, der anvendes, end afviklingsfinansieringsordninger. Denne situation synes at skyldes utilstrækkelige incitamenter. Disse utilstrækkelige incitamenter skyldes samspillet mellem EU's afviklingsramme og nationale regler, hvorved de vide skønsbeføjelser i vurderingen af almene hensyn ikke altid anvendes på en måde, der afspejler, hvordan Unionens afviklingsramme skulle finde anvendelse. Samtidig har EU's afviklingsramme kun været brugt i begrænset omfang på grund af risikoen for, at indskydere i indskudsfinansierede institutter bærer tab for at sikre, at disse institutter kan få adgang til ekstern finansiering under afvikling, navnlig i mangel af andre passiver, der kan omfattes af bail-in. Endelig har det forhold, at der er mindre strenge regler om adgang til finansiering uden for afvikling end i forbindelse med afvikling, modvirket anvendelsen af EU's afviklingsramme til fordel for andre løsninger, som ofte indebærer anvendelse af skatteydernes penge i stedet for egne ressourcer fra instituttet, enheden eller branchefinansierede sikkerhedsnet. Denne situation skaber igen risiko for fragmentering, risici for suboptimale resultater i forbindelse med forvaltning af institutters og enheders sammenbrud, navnlig hvad angår mindre og mellemstore institutter og enheder, og offeromkostninger fra uudnyttede finansielle ressourcer. Det er derfor nødvendigt at sikre en mere effektiv og sammenhængende anvendelse af Unionens afviklingsramme og sikre, at den kan anvendes, når det er begrundet i almene hensyn, herunder for mindre og mellemstore institutter, der primært finansieres gennem indskud og uden tilstrækkelige andre passiver, der er omfattet af bail-in.

(3) I henhold til artikel 4 i forordning (EU) nr. 806/2014 skal medlemsstater, der har etableret et tæt samarbejde mellem Den Europæiske Centralbank (ECB) og de respektive nationale kompetente myndigheder, betragtes som deltagende medlemsstater med henblik på nævnte forordning. Forordning (EU) nr. 806/2014 indeholder imidlertid ingen oplysninger om processen for at forberede indledningen af det tætte samarbejde om afviklingsrelaterede opgaver. Der bør derfor fastsættes sådanne oplysninger.

(4) Intensiteten og detaljeringsgraden af det afviklingsplanlægningsarbejde, der er påkrævet med hensyn til datterselskaber, der ikke er udpeget som afviklingsenheder, varierer afhængigt af de pågældende institutters og enheders størrelse og risikoprofil, tilstedeværelsen af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien. Den Fælles Afviklingsinstans ("Afviklingsinstansen") bør derfor kunne tage hensyn til disse faktorer, når den udpeger de foranstaltninger, der skal træffes over for sådanne datterselskaber, og følge en forenklet tilgang, hvor det er relevant.

(5) Et institut eller en enhed, der likvideres i henhold til national lovgivning, efter at det er fastslået, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og Afviklingsinstanses konklusion om, at dets afvikling ikke er begrundet i almene hensyn, er i sidste ende på vej mod udtræden af markedet. Dette indebærer, at der ikke

er behov for en plan for de foranstaltninger, der skal træffes i tilfælde af sammenbrud, uanset om den kompetente myndighed allerede har inddraget det pågældende instituts eller den pågældende enheds tilladelse. Det samme gælder for den resterende del af et institut under afvikling efter overførslen af aktiver, rettigheder og passiver i forbindelse med en overførselsstrategi. Det bør derfor præciseres, at det i disse situationer ikke er nødvendigt at anvende afviklingsplaner.

(6) Afviklingsinstansen kan i øjeblikket forbyde visse udlodninger, hvis et institut eller en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det tages i betragtning ud over minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL"). For at sikre retssikkerhed og tilpasning til de eksisterende procedurer for gennemførelse af Afviklingsinstansens afgørelser er det imidlertid nødvendigt at præcisere rollerne for de myndigheder, der er involveret i proceduren for forbud mod udlodninger. Det bør derfor fastsættes, at Afviklingsinstansen bør rette en instruks om at forbyde sådanne udlodninger til den nationale afviklingsmyndighed, som bør gennemføre Afviklingsinstansens afgørelse. I visse situationer kan et institut eller en enhed desuden være forpligtet til at opfylde MREL-kravet på et andet grundlag end det grundlag, hvorpå instituttet eller enheden skal opfylde det kombinerede bufferkrav. Denne situation skaber usikkerhed med hensyn til betingelserne for udøvelse af Afviklingsinstansens beføjelser til at forbyde udlodninger og for beregningen af det maksimale udlodningsbeløb i forbindelse med MREL. Det bør derfor fastsættes, at Afviklingsinstansen i disse tilfælde bør pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at forbyde visse udlodninger på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav, der følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118[27]. For at sikre gennemsigtighed og retssikkerhed bør Afviklingsinstansen meddele det skønnede kombinerede bufferkrav til instituttet eller enheden, som derefter bør offentliggøre det skønnede kombinerede bufferkrav.

(7) Direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 575/2013 fastsætter de beføjelser, der skal udøves af afviklingsmyndighederne, hvoraf nogle ikke er omfattet af forordning (EU) nr. 806/2014. I den fælles afviklingsmekanisme kan dette skabe usikkerhed om, hvem der bør udøve disse beføjelser, og på hvilke betingelser de bør udøves. Det er derfor nødvendigt at præcisere, hvordan de nationale afviklingsmyndigheder kun bør udøve visse beføjelser, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU, i forbindelse med enheder og koncerner, der henhører under Afviklingsinstansens direkte ansvar. I sådanne tilfælde bør Afviklingsinstansen, når den finder det nødvendigt, kunne pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at udøve disse beføjelser. Afviklingsinstansen bør navnlig kunne pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at kræve, at et institut eller en enhed fører detaljerede registre over de finansielle kontrakter, som instituttet eller enheden er part i, eller at anvende beføjelsen til at suspendere visse finansielle forpligtelser i henhold til artikel 33a i direktiv 2014/59/EU. Eftersom de tilladelser til reduktion af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der er fastsat i Europa-

[27] Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118 af 26. marts 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndigheder skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv (EUT L 241 af 8.7.2021, s. 1).

Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013,[28]som også finder anvendelse på institutter og enheder og passiver, der er omfattet af MREL, imidlertid ikke kræver anvendelse af national lovgivning, bør Afviklingsinstansen kunne give disse tilladelser direkte til institutter eller enheder uden at skulle pålægge de nationale afviklingsmyndigheder instruks at udøve denne beføjelse.

(8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876[29], Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877[30] og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879[31] gennemførte i EU-retten det internationale "Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet", der blev offentliggjort af Rådet for Finansiel Stabilitet den 9. november 2015 ("TLAC-standarden"), for globale systemisk vigtige banker, der i EU-retten betegnes som globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er). Ved forordning (EU) 2019/877 og direktiv (EU) 2019/879 blev det MREL-krav, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU og i forordning (EU) nr. 806/2014, også ændret. Det er nødvendigt at tilpasse bestemmelserne i forordning (EU) nr. 806/2014 om MREL til gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, for så vidt angår visse passiver, der kan anvendes til at opfylde den del af MREL, der bør opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver. Navnlig bør passiver, der rangerer på lige fod med visse udelukkede passiver, medtages i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, hvis beløbet for disse udelukkede passiver på afviklingsenhedens balance ikke overstiger 5 % af afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og der ikke opstår risici i forbindelse med princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, som følge af denne medtagelse.

(9) Reglerne for fastsættelse af MREL er hovedsagelig fokuseret på at fastsætte et passende MREL-niveau under antagelse af bail-in-værktøjet som den foretrukne afviklingsstrategi. Forordning (EU) nr. 806/2014 giver imidlertid Afviklingsinstanseen mulighed for at anvende andre afviklingsværktøjer, nemlig dem, der er afhængige af overførsel af aktiviteterne i det institut, der er under afvikling, til en privat køber eller til et broinstitut. Det bør derfor præciseres, at hvis afviklingsplanen omfatter anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og afviklingsenhedens udtræden af markedet, bør Afviklingsinstansen fastsætte MREL-niveauet for den pågældende afviklingsenhed på grundlag af de særlige forhold, der gør sig gældende for disse afviklingsværktøjer og de forskellige tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov, som disse værktøjer medfører.

(10) MREL-niveauet for afviklingsenheder er summen af de forventede tab ved afvikling og rekapitaliseringsbeløbet, som sætter afviklingsenheden i stand til fortsat at opfylde betingelserne for tilladelse og sætte den i stand til at fortsætte sine aktiviteter i en

---

28 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

29 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 1).

30 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 226).

31 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 296).

relevant periode. Visse foretrukne afviklingsstrategier indebærer overførsel af aktiver, rettigheder og passiver til en modtager og udtræden af markedet, navnlig virksomhedssalgsværktøjet. I disse tilfælde finder de mål, der forfølges med rekapitaliseringskomponenten, muligvis ikke anvendelse i samme omfang som en åben bankbail-in-strategi, fordi Afviklingsinstansen ikke vil være forpligtet til at sikre, at afviklingsenheden igen opfylder sine kapitalgrundlagskrav efter afviklingsforanstaltningen. Ikke desto mindre forventes tabene i sådanne tilfælde at overstige afviklingsenhedens kapitalgrundlagskrav. Det bør derfor fastsættes, at MREL-niveauet for disse afviklingsenheder fortsat omfatter et rekapitaliseringsbeløb, der justeres på en måde, der står i rimeligt forhold til afviklingsstrategien.

(11) Hvis afviklingsstrategien omfatter anvendelse af andre afviklingsværktøjer end bail-in, vil den pågældende enheds rekapitaliseringsbehov generelt være mindre efter afviklingen end i tilfælde af åben bankbail-in. Kalibreringen af MREL i et sådant tilfælde bør tage hensyn til dette aspekt ved vurderingen af rekapitaliseringskravet. Ved justeringen af MREL-niveauet for afviklingsenheder, hvis afviklingsplan omfatter virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og dets udtræden af markedet, bør Afviklingsinstansen derfor tage hensyn til disse værktøjers karakteristika, herunder den forventede afgrænsning af overførslen til den private køber eller til broinstituttet, de typer instrumenter, der skal overføres, disse instrumenters forventede værdi og muligheder for afsætning og udformningen af den foretrukne afviklingsstrategi, herunder den supplerende anvendelse af værktøjet til adskillelse af aktiver. Da afviklingsmyndigheden i hvert enkelt tilfælde skal træffe afgørelse om en eventuel anvendelse af midler fra indskudsgarantiordningen til afvikling, og da en sådan afgørelse ikke med sikkerhed kan antages på forhånd, bør Afviklingsinstansen ikke tage hensyn til indskudsgarantiordningens potentielle bidrag til afvikling, når de kalibrerer MREL-niveauet.

(12) Det er nødvendigt at sikre lige incitamenter til at opbygge tilstrækkelige MREL-beløb for institutter og enheder, der vil være omfattet af overførselsstrategier både i og uden for afvikling. Fastsættelsen af MREL-niveauet for institutter og enheder, der kan være omfattet af foranstaltninger i forbindelse med national insolvensbehandling i henhold til artikel 11, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU[32], bør derfor følge de samme regler som dem, der gælder for fastsættelsen af MREL for afviklingsenheder, hvis foretrukne afviklingsstrategi omfatter salg af forretningsaktiviteter eller overførsel til et broinstitut, der fører til dets udtræden af markedet.

(13) I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013[33] har ECB kompetence til at udføre tilsynsopgaver i forbindelse med tidlig indgriben. Det er nødvendigt at mindske de risici, der er forbundet med forskellig gennemførelse i national lovgivning af foranstaltningerne til tidlig indgriben i direktiv 2014/59/EU, og at lette ECB's effektive og konsekvente anvendelse af sine beføjelser til at træffe foranstaltninger til tidlig indgriben. Disse foranstaltninger til tidlig indgriben blev indført for at sætte de kompetente myndigheder i stand til at afhjælpe forværringen af et instituts eller en enheds finansielle og økonomiske situation og så vidt muligt mindske risikoen for og

---

32 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

33 Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

virkningen af en mulig afvikling. På grund af manglende sikkerhed med hensyn til de udløsende faktorer for anvendelsen af disse foranstaltninger til tidlig indgriben og delvis overlapning med tilsynsforanstaltninger er der dog sjældent blevet anvendt foranstaltninger til tidlig indgriben. Bestemmelserne i direktiv 2014/59/EU om foranstaltninger til tidlig indgriben bør derfor afspejles i forordning (EU) nr. 806/2014, hvorved der sikres et enkelt og umiddelbart anvendeligt retligt redskab for ECB, og betingelserne for anvendelsen af disse foranstaltninger til tidlig indgriben bør forenkles og præciseres yderligere. For at fjerne usikkerheden med hensyn til betingelserne for og tidspunktet for fjernelse af ledelsesorganet og udpegelsen af midlertidige administratorer bør disse foranstaltninger udtrykkeligt identificeres som foranstaltninger til tidlig indgriben, og deres anvendelse bør være underlagt de samme udløsningsmekanismer. Samtidig bør ECB være forpligtet til at vælge passende foranstaltninger til håndtering af en specifik situation i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. For at gøre det muligt for ECB at tage hensyn til omdømmemæssige risici eller risici i forbindelse med hvidvask af penge eller informations- og kommunikationsteknologi bør ECB vurdere betingelserne for anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben, ikke kun på grundlag af kvantitative indikatorer, herunder kapital- eller likviditetskrav, gearingsniveau, misligholdte lån eller koncentration af eksponeringer, men også på grundlag af kvalitative udløsende faktorer.

(14) Det er nødvendigt at sikre, at Afviklingsmyndigheden er i stand til at forberede en eventuel afvikling af et institut eller en enhed. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed bør derfor underrette Afviklingsinstansen om forværringen af et instituts eller en enheds finansielle situation i tilstrækkelig god tid, og Afviklingsinstansen bør have de nødvendige beføjelser til at gennemføre forberedende foranstaltninger. For at gøre det muligt for Afviklingsinstansen at reagere så hurtigt som muligt på en forværring af et instituts eller en enheds situation bør forudgående anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben ikke være en betingelse for, at Afviklingsinstansen kan træffe foranstaltninger til markedsføring af instituttet eller enheden eller anmode om oplysninger med henblik på at ajourføre afviklingsplanen og udarbejde værdiansættelsen. For at sikre en konsekvent, koordineret, effektiv og rettidig reaktion på forværringen af et instituts eller en enheds finansielle situation og for at forberede en eventuel afvikling ordentligt er det nødvendigt at styrke samspillet og koordineringen mellem ECB, de nationale kompetente myndigheder og Afviklingsinstansen. Så snart et institut eller en enhed opfylder betingelserne for anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben, bør ECB, de nationale kompetente myndigheder og Afviklingsinstansen øge deres udveksling af oplysninger, herunder foreløbige oplysninger, og i fællesskab overvåge instituttets eller enhedens finansielle situation.

(15) Det er nødvendigt at sikre rettidig handling og tidlig koordinering mellem Afviklingsinstansen og ECB, eller den relevante kompetente nationale myndighed for så vidt angår mindre signifikante grænseoverskridende koncerner, når et institut eller en enhed stadig er en going concern, men hvor der er en væsentlig risiko for, at instituttet eller enheden bliver nødlidende. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed bør derfor så tidligt som muligt underrette Afviklingsinstansen om en sådan risiko. Denne underretning bør indeholde årsagerne til ECB's eller den relevante kompetente nationale myndigheds vurdering og en oversigt over de alternative foranstaltninger i den private sektor, tilsynsforanstaltninger eller foranstaltninger til tidlig indgriben, der er tilgængelige for at forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende, inden for en rimelig tidsfrist. En sådan tidlig

underretning bør ikke berøre procedurerne for at fastslå, om betingelserne for afvikling er opfyldt. ECB's eller den relevante kompetente nationale myndigheds forudgående underretning af Afviklingsinstansen om en væsentlig risiko for, at et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør ikke være en betingelse for en efterfølgende konstatering af, at et institut eller en enhed faktisk er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Hvis instituttet eller enheden på et senere tidspunkt vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke findes alternative løsninger til at forhindre et sådant sammenbrud inden for en rimelig frist, skal Afviklingsinstansen desuden træffe afgørelse om, hvorvidt der skal træffes afviklingsforanstaltninger. I et sådant tilfælde kan rettidigheden af afgørelsen om at anvende afviklingsforanstaltninger over for et institut eller en enhed være afgørende for en vellykket gennemførelse af afviklingsstrategien, navnlig fordi et tidligere indgreb i instituttet eller enheden kan bidrage til at sikre tilstrækkelig tabsabsorberingskapacitet og likviditet til at gennemføre denne strategi. Det er derfor hensigtsmæssigt at give Afviklingsinstansen mulighed for i tæt samarbejde med ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed at vurdere, hvad der udgør en rimelig tidsramme for at gennemføre alternative foranstaltninger for at undgå instituttets eller enhedens sammenbrud. For at sikre et rettidigt resultat og sætte Afviklingsinstansen i stand til at forberede sig korrekt på instituttets eller enhedens potentielle afvikling bør Afviklingsinstansen og ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed mødes regelmæssigt, og Afviklingsinstansen bør træffe afgørelse om hyppigheden af disse møder under hensyntagen til sagens omstændigheder.

(16) For at dække væsentlige overtrædelser af tilsynskravene er det nødvendigt yderligere at præcisere betingelserne for at fastslå, at moderselskabet, herunder holdingselskaber, er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Et moderselskabs overtrædelse af disse krav bør anses for at være væsentlig, hvis arten og omfanget af en sådan overtrædelse kan sammenlignes med en overtrædelse, der, hvis den blev begået af et kreditinstitut, ville have begrundet den kompetente myndigheds inddragelse af tilladelsen i overensstemmelse med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

(17) Afviklingsrammen skal potentielt anvendes på ethvert institut eller enhver enhed, uanset størrelse og forretningsmodel, hvis de værktøjer, der er til rådighed i henhold til national lovgivning, ikke er tilstrækkelige til at håndtere instituttets eller enhedens sammenbrud. For at sikre et sådant resultat bør kriterierne for at anvende vurderingen af almene hensyn på et nødlidende institut eller en nødlidende enhed præciseres.

(18) Vurderingen af, om afviklingen af et institut eller en enhed er begrundet i almene hensyn, bør afspejle den betragtning, at indskyderne er bedre beskyttet, når indskudsgarantiordningens midler anvendes mere effektivt, og tabene af disse midler minimeres. I vurderingen af almene hensyn bør afviklingsmålet om at beskytte indskydere derfor anses for bedre at kunne nås ved afvikling, hvis det ville være dyrere for indskudsgarantiordningen at vælge insolvens.

(19) Vurderingen af, om afviklingen af et institut eller en enhed er begrundet i almene hensyn, bør også så vidt muligt afspejle forskellen mellem på den ene side finansiering, der ydes gennem brancheifinansierede sikkerhedsnet (afviklingsfinansieringsordninger eller indskudsgarantiordninger), og på den anden side finansiering fra medlemsstaterne med skatteydernes penge. Medlemsstaternes finansiering indebærer en større risiko for moralsk hasard og et mindre incitament til markedsdisciplin. Ved vurderingen af målet om at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige bør Afviklingsinstansen derfor finde finansiering gennem afviklingsfinansieringsordningerne eller

indskudsgarantiordningen at foretrække frem for finansiering gennem et tilsvarende beløb af midler fra medlemsstaternes budget.

(20) For at sikre, at afviklingsmålene nås på den mest effektive måde, bør resultatet af vurderingen af almene hensyn kun være negativt, hvis likvidationen af det nødlidende institut eller den nødlidende enhed ved almindelig insolvensbehandling ville opfylde afviklingsmålene mere effektivt og ikke kun i samme omfang som afvikling.

(21) I lyset af erfaringerne med gennemførelsen af direktiv 2014/59/EU, forordning (EU) nr. 806/2014 og direktiv 2014/49/EU er det nødvendigt yderligere at præcisere, på hvilke betingelser der undtagelsesvis kan tillades forebyggende foranstaltninger, der kan betragtes som ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. For at minimere konkurrencefordrejninger som følge af forskelle i indskudsgarantiordningernes karakter i Unionen bør sådanne ordningers indgreb i forbindelse med forebyggende foranstaltninger, der er i overensstemmelse med kravene i direktiv 2014/49/EU, og som betragtes som ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagelsesvis tillades, hvis det modtagende institut eller den modtagende enhed ikke opfylder nogen af betingelserne for at blive anset for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det bør sikres, at der træffes forebyggende foranstaltninger i tilstrækkelig god tid. ECB baserer i øjeblikket sin vurdering af, om et institut eller en enhed er solvent med henblik på forebyggende rekapitalisering, på en fremadrettet vurdering for de følgende 12 måneder af, om instituttet eller enheden kan opfylde kapitalgrundlagskravene i forordning (EU) nr. 575/2013 eller i forordning (EU) 2019/2033 og det krav om yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU eller direktiv (EU) 2019/2034. Denne praksis bør fastlægges i forordning (EU) nr. 806/2014. Desuden kan foranstaltninger til afhjælpning af virkningerne af værdiforringede aktiver, herunder porteføljeadministrationsinstrumenter eller aktivgarantiordninger, vise sig at være effektive og virkningsfulde med hensyn til at tackle årsagerne til eventuelle finansielle vanskeligheder, som institutter og enheder står over for, og forhindre, at de bliver nødlidende, og de kan derfor udgøre relevante forebyggende foranstaltninger. Det bør derfor præciseres, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger kan tage form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver.

(22) For at bevare markedsdisciplinen, beskytte offentlige midler og undgå konkurrenceforvridning bør forebyggende foranstaltninger fortsat være undtagelsen og kun anvendes for at håndtere alvorlige forstyrrelser på markedet eller for at bevare den finansielle stabilitet. Desuden bør forebyggende foranstaltninger ikke anvendes til at imødegå tab, som er lidt eller sandsynligvis vil blive lidt. Det mest pålidelige instrument til at identificere sådanne tab er en kvalitetskontrol af aktiverne foretaget af ECB, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[34], eller kompetente nationale myndigheder. ECB og de nationale kompetente myndigheder bør anvende en sådan kontrol til at identificere tab, der er lidt eller sandsynligvis vil blive lidt, hvis en sådan kontrol kan foretages inden for en rimelig frist. Hvis dette ikke er muligt, bør ECB og de nationale kompetente myndigheder på grundlag af kontrolbesøg på stedet, hvor det er relevant, identificere tab, der er lidt

[34] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

eller sandsynligvis vil blive lidt, på den mest pålidelige måde under de foreliggende omstændigheder.

(23) Forebyggende rekapitalisering har til formål at støtte levedygtige institutter og enheder, der anses for at kunne støde på midlertidige vanskeligheder i den nærmeste fremtid, og forhindre, at deres situation forværres yderligere. For at undgå, at der ydes offentlig støtte til virksomheder, der allerede er urentable, når støtten ydes, bør forebyggende foranstaltninger, der ydes i form af erhvervelse af kapitalgrundlagsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter eller gennem foranstaltninger for værdiforringede aktiver, ikke overstige det beløb, der er nødvendigt for at dække kapitalunderskud som identificeret i det negative scenario med en stresstest eller tilsvarende. For at sikre, at den offentlige finansiering i sidste ende ophører, bør disse forebyggende foranstaltninger også være tidsbegrænsede og indeholde en klar tidsplan for deres afslutning (exitstrategi). Instrumenter uden fast løbetid, herunder egentlige kernekapitalinstrumenter, bør kun anvendes under ekstraordinære omstændigheder og være underlagt visse kvantitative begrænsninger, fordi de på grund af deres karakter ikke er velegnede til at opfylde betingelsen om midlertidig karakter.

(24) Forebyggende foranstaltninger bør begrænses til det beløb, som instituttet eller enheden ville have brug for til at opretholde sin solvens i tilfælde af en negativ scenariohændelse som fastsat i en stresstest eller en tilsvarende øvelse. I tilfælde af forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver bør det modtagende institut eller den modtagende enhed kunne anvende dette beløb til at dække tab på de overførte aktiver eller i kombination med en erhvervelse af kapitalinstrumenter, forudsat at det samlede beløb for den konstaterede mangel ikke overskrides. Det er også nødvendigt at sikre, at sådanne forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver er i overensstemmelse med eksisterende statsstøtteregler og bedste praksis, at de genopretter instituttets eller enhedens langsigtede rentabilitet, at statsstøtten begrænses til det nødvendige minimum, og at konkurrencefordrejninger undgås. Af disse grunde bør de berørte myndigheder i tilfælde af forebyggende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver tage hensyn til de specifikke retningslinjer, herunder planen vedrørende porteføljeadministrationsselskaber[35] og meddelelsen om håndtering af misligholdte lån[36]. Disse retsbevarende foranstaltninger i form af foranstaltninger for værdiforringede aktiver bør også altid være underlagt den overordnede betingelse om midlertidig karakter. Offentlige garantier, der ydes for en bestemt periode i forbindelse med det pågældende instituts eller den pågældende enheds værdiforringede aktiver, forventes at sikre bedre overholdelse af betingelsen om midlertidig tilstand end overførsler af sådanne aktiver til en offentligt støttet enhed. For at sikre, at institutter og enheder, der viser sig ikke at være levedygtige på trods af den modtagne støtte, udtræder af markedet, er det nødvendigt at fastsætte, at det pågældende instituts eller enhedens manglende overholdelse af betingelserne for de støtteforanstaltninger, der var fastsat på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne blev truffet, medfører, at det pågældende institut eller den pågældende enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

(25) Det er vigtigt at sikre en hurtige og rettidige afviklingsforanstaltninger fra Afviklingsinstansens side, når sådanne foranstaltninger omfatter ydelse af statsstøtte

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

eller støtte fra Afviklingsfonden. Det er derfor nødvendigt at give Afviklingsinstansen mulighed for at vedtage den pågældende afviklingsordning, inden Kommissionen har vurderet, om en sådan støtte er forenelig med det indre marked. For at sikre et velfungerende indre marked i et sådant scenario bør afviklingsordninger, der indebærer ydelse af statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden, i sidste ende fortsat være underlagt Kommissionens godkendelse af en sådan støtte. For at sætte Kommissionen i stand til så tidligt som praktisk muligt at vurdere, om Afviklingsfondens støtte er forenelig med det indre marked, og for at sikre en gnidningsløs informationsstrøm er det også nødvendigt at fastsætte, at Afviklingsinstansen og Kommissionen straks bør udveksle alle nødvendige oplysninger om den mulige anvendelse af støtte fra Afviklingsfonden, og at fastsætte specifikke regler om, hvornår og hvilke oplysninger Afviklingsinstansen bør give Kommissionen som grundlag for Kommissionens vurdering af foreneligheden af Afviklingsfondens støtte.

(26) Proceduren for indledning af afvikling og proceduren for afgørelsen om at anvende nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne er den samme. Det er derfor hensigtsmæssigt at tilpasse Afviklingsinstansens og enten ECB's eller den kompetente nationale myndigheds respektive opgaver, alt efter hvad der er relevant, når de på den ene side vurderer, om betingelserne for anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne er til stede, og på den anden side, når de vurderer betingelserne for vedtagelse af en afviklingsordning.

(27) Det er muligt, at afviklingsforanstaltninger skal anvendes på en afviklingsenhed, der er leder af en afviklingskoncern, mens nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser skal anvendes på en anden enhed i samme koncern. Indbyrdes afhængighed mellem sådanne enheder, herunder eksistensen af konsoliderede kapitalkrav, der skal genoprettes, og behovet for at aktivere mekanismer for tab i forudgående og efterfølgende led, kan gøre det vanskeligt at vurdere tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehovene for hver enhed separat og dermed at fastsætte de nødvendige beløb, der skal nedskrives og konverteres for hver enhed. Proceduren for anvendelse af beføjelsen til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i disse situationer bør derfor præciseres, hvorved Afviklingsinstansen bør tage hensyn til sådanne indbyrdes afhængighedsforhold. Hvis en enhed opfylder betingelserne for anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelsen, og en anden enhed inden for samme koncern samtidig opfylder betingelserne for afvikling, bør Afviklingsinstansen med henblik herpå vedtage en afviklingsordning, der omfatter begge enheder.

(28) For at øge retssikkerheden og i betragtning af den potentielle relevans af passiver, der kan opstå som følge af fremtidige usikre begivenheder, herunder resultatet af retssager, der verserer på afviklingstidspunktet, er det nødvendigt at fastsætte, hvilken behandling disse passiver bør modtage med henblik på anvendelsen af bail-in-værktøjet. De ledende principper i denne henseende bør være dem, der er fastsat i regnskabsreglerne, navnlig regnskabsreglerne i den internationale regnskabsstandard 37 som vedtaget ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1126/2008[37]. På dette grundlag bør afviklingsmyndighederne sondre mellem hensættelser og eventualforpligtelser. Hensættelser er passiver, der vedrører en sandsynlig

[37] Kommissionens forordning (EF) nr. 1126/2008 af 3. november 2008 om vedtagelse af visse internationale regnskabsstandarder i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 (EUT L 320 af 29.11.2008, s. 1).

udstrømning af midler, og som kan anslås pålideligt. Eventualforpligtelser indregnes ikke som regnskabsmæssige forpligtelser, da de vedrører en forpligtelse, som ikke kan anses for sandsynlig på tidspunktet for skønnet, eller som ikke kan anslås pålideligt.

(29) Da hensættelser er regnskabsmæssige forpligtelser, bør det præciseres, at sådanne hensættelser skal behandles på samme måde som andre passiver. Sådanne hensættelser bør kunne omfattes af bail-in, medmindre de opfylder et af de specifikke kriterier for at blive udelukket fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde. I betragtning af den potentielle relevans af disse hensættelser i forbindelse med afvikling og for at sikre sikkerhed i anvendelsen af bail-in-værktøjet bør det præciseres, at hensættelser er en del af de passiver, der er omfattet af bail-in, og at bail-in-værktøjet derfor finder anvendelse på dem.

(30) I henhold til regnskabsprincipperne kan eventualforpligtelser ikke indregnes som passiver og bør derfor ikke kunne omfattes af bail-in. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at en eventualforpligtelse, der ville opstå som følge af en begivenhed, som er usandsynlig eller ikke kan anslås pålideligt på tidspunktet for afviklingen, ikke forringer afviklingsstrategiens effektivitet og navnlig bail-in-værktøjets effektivitet. For at nå dette mål bør valuaren som led i værdiansættelsen med henblik på afvikling vurdere eventualforpligtelser, der er opført på balancen for instituttet eller enheden under afvikling, og kvantificere disse passivers potentielle værdi efter valuarens bedste evne. For at sikre, at instituttet eller enheden efter afviklingsprocessen kan opretholde tilstrækkelig markedstillid i et passende tidsrum, bør valuaren tage hensyn til denne potentielle værdi ved fastsættelsen af det beløb, hvormed passiver, der er omfattet af bail-in, skal nedskrives eller konverteres for at genoprette kapitalprocenterne i det institut, der er under afvikling. Afviklingsmyndigheden bør navnlig anvende sine konverteringsbeføjelser på passiver, der er omfattet af bail-in, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at rekapitaliseringen af instituttet under afvikling er tilstrækkelig til at dække potentielle tab, der kan opstå som følge af et passiv, der kan opstå som følge af en usandsynlig hændelse. Ved vurderingen af det beløb, der skal nedskrives eller konverteres, bør afviklingsmyndigheden nøje overveje virkningen af det potentielle tab på instituttet under afvikling på grundlag af en række faktorer, herunder sandsynligheden for, at begivenheden bliver til virkelighed, tidsrammen for dens indtræden og eventualforpligtelsens størrelse.

(31) Under visse omstændigheder kan Afviklingsinstansen, efter at Den Fælles Afviklingsfond har ydet et bidrag på op til højst 5 % af instituttets eller enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, anvende yderligere finansieringskilder til yderligere at støtte deres afviklingsforanstaltninger. Det bør præciseres nærmere, under hvilke omstændigheder Den Fælles Afviklingsfond kan yde yderligere støtte, hvis alle passiver med en lavere prioritet end indskud, der ikke er obligatorisk eller skønsmæssigt udelukket fra bail-in, er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

(32) Afviklingens succes afhænger af, at Afviklingsinstansen har rettidig adgang til relevante oplysninger fra de institutter og enheder, der hører under Afviklingsinstansens ansvar, og fra offentlige institutioner og myndigheder. I den forbindelse bør Afviklingsinstansen kunne få adgang til statistiske oplysninger, som ECB har indsamlet under sin centralbankfunktion, ud over de oplysninger, som ECB har til rådighed som tilsynsmyndighed inden for rammerne af forordning (EU)

nr. 1024/2013. I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2533/98[38] bør Afviklingsinstansen sikre fysisk og logisk beskyttelse af fortrolig statistisk information og kræve tilladelse til ECB med henblik på yderligere overførsel, der kan være nødvendig for udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver. Da oplysninger vedrørende antallet af kunder, for hvilke et institut eller en enhed er den eneste eller vigtigste bankpartner, og som opbevares af de centrale automatiske mekanismer, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849[39], kan være nødvendige for at foretage vurderingen af almene hensyn, bør Afviklingsinstansen kunne modtage disse oplysninger fra sag til sag. Det nøjagtige tidspunkt for Afviklingsinstansens indirekte adgang til oplysninger bør også præciseres. Navnlig når de relevante oplysninger er tilgængelige for et institut eller en myndighed, der er forpligtet til at samarbejde med Afviklingsinstansen, når Afviklingsinstansen anmoder om oplysninger, bør den pågældende institution eller myndighed give Afviklingsinstansen disse oplysninger. Hvis oplysningerne på det pågældende tidspunkt ikke er tilgængelige, bør Afviklingsinstansen, uanset årsagen til denne manglende tilgængelighed, kunne indhente disse oplysninger fra den fysiske eller juridiske person, der har disse oplysninger, gennem de nationale afviklingsmyndigheder eller direkte efter at have underrettet disse nationale afviklingsmyndigheder herom. Det bør også være muligt for Afviklingsinstansen at præcisere proceduren og den form, hvori den bør modtage oplysninger fra finansielle enheder, for at sikre, at sådanne oplysninger passer bedst til dens behov, herunder virtuelle datarum. For at sikre det bredest mulige samarbejde med alle enheder, der er i stand til at opbevare data, der er af relevans for Afviklingsinstansen, og som er nødvendige for udførelsen af dens opgaver, og for at undgå overlappende anmodninger til institutter og enheder bør de offentlige institutioner og myndigheder, med hvilke Afviklingsinstansen bør kunne samarbejde, kontrollere tilgængeligheden af oplysninger og udveksle oplysninger, omfatte medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker, de relevante indskudsgarantiordninger, Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, de europæiske tilsynsmyndigheder og den europæiske stabilitetsmekanisme. Endelig bør Afviklingsinstansen for at sikre rettidig indgriben i forbindelse med finansielle ordninger, der er indgået aftale om for Den Fælles Afviklingsfond efter behov, underrette Kommissionen og ECB, så snart den mener, at det kan være nødvendigt at aktivere sådanne finansielle ordninger og give Kommissionen og ECB alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i forbindelse med sådanne finansielle ordninger.

(33) Artikel 86, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU fastsætter, at almindelig insolvensbehandling af institutter og enheder, der er omfattet af nævnte direktiv, kun kan indledes på afviklingsmyndighedens initiativ, og at en afgørelse om at underkaste et institut eller en enhed almindelig insolvensbehandling kun kan træffes med afviklingsmyndighedens samtykke. Denne bestemmelse afspejles ikke i forordning (EU) nr. 806/2014. I overensstemmelse med den opgavefordeling, der er fastsat i forordning (EU) nr. 806/2014, bør de nationale afviklingsmyndigheder høre

---

38 Rådets forordning (EF) nr. 2533/98 af 23. november 1998 om Den Europæiske Centralbanks indsamling af statistisk information (EFT L 318 af 27.11.1998, s. 8).

39 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

Afviklingsinstansen, inden de handler i overensstemmelse med artikel 86, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, for så vidt angår institutter og enheder, som Afviklingsinstansen har direkte ansvar for.

(34) Udvælgelseskriterierne for stillingen som næstformand for Afviklingsinstansen er de samme som kriterierne for udvælgelse af formanden og andre fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen. Det er derfor hensigtsmæssigt også at give næstformanden for Afviklingsinstansen de samme stemmerettigheder som formanden og fuldtidsmedlemmerne af Afviklingsinstansen.

(35) For at sikre institutionel kontinuitet og opbygning af institutionel ekspertise bør formanden, næstformanden og de øvrige fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen have mulighed for at fungere i to på hinanden følgende perioder i deres respektive stillinger. Det bør derfor være muligt at forny deres mandatperiode for en femårig periode på grundlag af en evaluering foretaget af Kommissionen af varetagelsen af deres opgaver i den første mandatperiode.

(36) For at give Afviklingsinstansen mulighed for på et plenarmøde at foretage en foreløbig vurdering af det foreløbige budgetforslag, inden formanden forelægger sit endelige udkast, bør formandens frist til at fremsætte et første forslag til Afviklingsinstansens årlige budget forlænges.

(37) Efter den indledende opbygningsperiode for Den Fælles Afviklingsfond, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014, kan dens disponible finansielle midler opleve mindre fald til under målniveauet, navnlig som følge af en stigning i de dækkede indskud. Det er således sandsynligt, at størrelsen af de ex ante-bidrag, der kan opkræves under disse omstændigheder, vil være lille. Det kan således være muligt, at størrelsen af disse ex ante-bidrag i nogle år ikke længere svarer til omkostningerne ved opkrævningen af disse bidrag. Afviklingsinstansen bør derfor kunne udskyde opkrævningen af ex ante-bidrag i et år eller mere, indtil det beløb, der skal opkræves, når op på et beløb, der står i rimeligt forhold til omkostningerne ved opkrævningsprocessen, forudsat at en sådan udsættelse ikke i væsentlig grad påvirker Afviklingsinstansens kapacitet til at anvende Den Fælles Afviklingsfond.

(38) Uigenkaldelige betalingsforpligtelser er et af elementerne i Den Fælles Afviklingsfonds disponible finansielle midler. Det er derfor nødvendigt at præcisere, under hvilke omstændigheder disse betalingsforpligtelser kan indkaldes, og den gældende procedure for ophævelse af forpligtelserne, hvis et institut eller en enhed ophører med at være omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag til Den Fælles Afviklingsfond. For at skabe større gennemsigtighed og sikkerhed med hensyn til andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser i det samlede beløb af ex ante-bidrag, der skal opkræves, bør Afviklingsinstansen fastsætte en sådan andel på årsbasis inden for de gældende grænser.

(39) Det maksimale årlige beløb for ekstraordinære ex post-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond, som det er tilladt at indkalde, er i øjeblikket begrænset til tre gange størrelsen af ex ante-bidragene. Efter den indledende opbygningsperiode, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014, vil sådanne ex ante-bidrag under andre omstændigheder end anvendelsen af Den Fælles Afviklingsfond kun afhænge af variationer i de dækkede indskud og vil derfor sandsynligvis blive små. Hvis det maksimale beløb for ekstraordinære ex post-bidrag baseres på ex ante-bidrag, kan det føre til en drastisk begrænsning af Den Fælles Afviklingsfonds mulighed for at opkræve ex post-bidrag og dermed reducere dens handleevne. For at undgå et sådant resultat bør der fastsættes en anden grænse, og det maksimale beløb

for ekstraordinære ex post-bidrag, der kan indkaldes, bør fastsættes til tre gange en ottendedel af målniveauet for Afviklingsfonden.

(40) Den Fælles Afviklingsfond kan anvendes til at støtte anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, hvorved en række aktiver, rettigheder og passiver i instituttet under afvikling overføres til en modtager. I så fald kan Afviklingsinstansen have en fordring på den resterende del af instituttet eller den resterende del af enheden i forbindelse med den efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling. Dette kan forekomme, hvis Den Fælles Afviklingsfond anvendes i forbindelse med tab, som kreditorer ellers ville have båret, herunder i form af garantier for aktiver og passiver eller dækning af forskellen mellem de overførte aktiver og passiver. For at sikre, at de aktionærer og kreditorer, der efterlades i den resterende del af instituttet eller enheden, effektivt absorberer tabene i det institut, der er under afvikling, og forbedre muligheden for tilbagebetaling ved insolvens til Afviklingsinstansen, bør Afviklingsinstansens fordringer mod den resterende del af instituttet eller enheden og fordringer, der opstår som følge af rimelige udgifter, som Afviklingsinstansen har afholdt korrekt, have samme prioritet ved insolvens som i prioritetsrækkefølgen for de nationale afviklingsfinansieringsordninger i hver deltagende medlemsstat, som bør være højere end prioritetsrækkefølgen for indskud og indskudsgarantiordninger. Eftersom kompensationer udbetalt til aktionærer og kreditorer fra Den Fælles Afviklingsfond som følge af overtrædelser af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere, har til formål at kompensere for resultaterne af afviklingsforanstaltninger, bør disse kompensationer ikke give anledning til krav fra Afviklingsinstansen.

(41) Da nogle af bestemmelserne i forordning (EU) nr. 806/2014 om den rolle, som indskudsgarantiordninger kan spille i forbindelse med afvikling, svarer til bestemmelserne i direktiv 2014/59/EU, bør de ændringer af disse bestemmelser i direktiv 2014/59/EU, der blev foretaget ved [Publikationskontoret: Indsæt venligst nummeret på direktivet om ændring af direktiv 2014/59/EU], afspejles i forordning (EU) nr. 806/2014.

(42) Gennemsigtighed er afgørende for at sikre markedsintegritet, markedsdisciplin og beskyttelse af investorer. For at sikre, at Afviklingsinstansen er i stand til at fremme og deltage i bestræbelserne på at opnå større gennemsigtighed, bør Afviklingsinstansen have mulighed for at offentliggøre oplysninger, der følger af dens egne analyser, vurderinger og konstateringer, herunder dens vurderinger af afviklingsmulighederne, hvis en sådan offentliggørelse ikke vil være til skade for beskyttelsen af almene hensyn med hensyn til finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, og der er mere tungtvejende almene hensyn i forbindelse med udbredelsen.

(43) Forordning (EU) nr. 806/2014 bør derfor ændres.

(44) Af hensyn til sammenhængen bør de ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014, der svarer til ændringerne af direktiv 2014/59/EU pr.... [Publikationskontoret: Indsæt venligst nummeret på direktivet om ændring af direktiv 2014/59/EU], anvendes fra samme dato som gennemførelsesdatoen for... [Publikationskontoret: Indsæt venligst nummeret på direktivet om ændring af direktiv 2014/59/EU], som er den... [Indsæt venligst datoen = 18 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden]. Der er imidlertid ingen grund til at forsinke anvendelsen af de ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014, der udelukkende vedrører den fælles afviklingsmekanismes funktion. Disse ændringer bør derfor anvendes fra den [Publikationskontoret: Indsæt datoen en måned efter denne forordnings ikrafttræden].

(45) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre effektiviteten af genopretnings- og afviklingsrammen for institutter og enheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af de risici, som forskellige nationale tilgange kan medføre for det indre markeds integritet, men kan ved at ændre regler, der allerede er fastsat på EU-plan, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014

I forordning (EU) nr. 806/2014 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 3, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Nr. 24a) affattes således:

"24a) "afviklingsenhed": en juridisk person, der er etableret i en deltagende medlemsstat, og som i henhold til artikel 8 i nærværende forordning er identificeret af Afviklingsinstansen eller den nationale afviklingsmyndighed som en enhed, der er omfattet af afviklingsforanstaltningerne i afviklingsplanen".

b) Følgende indsættes som nr. 24d) og 24e):

"24d) "tredjelands-G-SII ": et tredjelands-G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 134), i forordning (EU) nr. 575/2013

24e) "G-SII-enhed": en G-SII-enhed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 136), i forordning (EU) nr. 575/2013".

c) Nr. 49) affattes således:

"49) "passiver, der er omfattet af bail-in": passiver, herunder passiver, der giver anledning til regnskabsmæssige hensættelser, og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter fra en enhed som omhandlet i artikel 2, og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27, stk. 3".

2) I artikel 4 indsættes som stk. 1a:

"1a. Medlemsstaterne underretter hurtigst muligt Afviklingsinstansen om deres anmodning om at indgå i et tæt samarbejde med ECB i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013.

Efter underretningen i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013, og inden der etableres et tæt samarbejde, fremlægger medlemsstaterne alle oplysninger om de enheder og koncerner, der er etableret på deres område, og som Afviklingsinstansen måtte kræve for at forberede sig på de opgaver, den pålægges ved denne forordning og aftalen."

3) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3, fjerde afsnit, første punktum, affattes således:

"De nationale afviklingsmyndigheder skal ved udførelsen af de opgaver, som er omhandlet i dette stykke, anvende de relevante bestemmelser i denne forordning. Alle henvisninger til Afviklingsinstansen i artikel 5, stk. 2, artikel 6, stk. 5, artikel 8, stk. 6, 8, 12 og 13, artikel 10, stk. 1-10, artikel 11-14, artikel 15, stk. 1, 2 og 3, artikel 16, artikel 18, stk. 1, 1a og 6, artikel 20, artikel 21, stk. 1-7, artikel 21, stk. 8, andet afsnit, artikel 21, stk. 9 og 10, artikel 22, stk. 1, 3 og 6, artikel 23 og 24, artikel 25, stk. 3, artikel 27, stk. 1-15, artikel 27, stk. 16, andet afsnit, andet punktum, tredje afsnit, fjerde afsnit, første, tredje og fjerde punktum, og artikel 32 læses som henvisninger til de nationale afviklingsmyndigheder for så vidt angår koncerner og enheder som omhandlet i første afsnit."

b) Stk. 5 ændres som følger:

i) Ordene "artikel 12, stk. 2 erstattes med ordene "artikel 12, stk. 3".

ii) Følgende afsnit tilføjes:

"Efter at den i første afsnit omhandlede underretning har fået virkning, kan de deltagende medlemsstater beslutte, at ansvaret for at udføre andre opgaver i forbindelse med enheder og koncerner, der er etableret på deres område, end dem, der er omhandlet i stk. 2, skal returneres til de nationale afviklingsmyndigheder, i hvilket tilfælde første afsnit ikke længere finder anvendelse. Medlemsstater, som agter at gøre brug af denne mulighed, skal underrette Afviklingsinstansen og Kommissionen herom. Underretningen får gyldighed fra dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*."

4) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 2 tilføjes følgende afsnit:

"Afviklingsinstansen kan pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at udøve de beføjelser, der er omhandlet i artikel 10, stk. 8, i direktiv 2014/59/EU. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 29."

b) I stk. 10 tilføjes følgende afsnit:

"Fastlæggelsen af de foranstaltninger, der skal træffes over for de i første afsnit, litra b), omhandlede datterselskaber, som ikke er afviklingsenheder, kan være omfattet af en forenklet tilgang fra Afviklingsinstansens side, hvis en sådan tilgang ikke vil have en negativ indvirkning på koncernens afviklingsmuligheder under hensyntagen til datterselskabets størrelse, dets risikoprofil, fraværet af kritiske funktioner og koncernafviklingsstrategien."

c) Følgende tilføjes som stk. 14:

"14. Afviklingsinstansen vedtager ikke afviklingsplaner for de enheder og koncerner, der er omhandlet i stk. 1, hvis artikel 22, stk. 5, finder anvendelse, eller hvis enheden eller koncernen likvideres i overensstemmelse med gældende national ret i henhold til artikel 32b i direktiv 2014/59/EU."

5) I artikel 10 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4, fjerde afsnit, erstattes ordene "første afsnit" af ordene "tredje afsnit".

b) I stk. 7 erstattes ordene "rettet til instituttet eller moderselskabet" med ordene "rettet til enheden eller moderselskabet", og ordene "konsekvenserne for instituttets forretningsmodel" erstattes af ordene "konsekvenserne for enhedens eller koncernens forretningsmodel".

c) Stk. 10 ændres som følger:

i) I første afsnit erstattes ordet "instituttet" af ordene "den pågældende enhed"

ii) I tredje afsnit erstattes ordene "det pågældende institut" af ordene "den pågældende enhed"

iii) Følgende afsnit tilføjes:

"Hvis de foranstaltninger, som den pågældende enhed foreslår, effektivt afhjælper eller fjerner hindringerne for afvikling, træffer Afviklingsinstansen en afgørelse efter høring af ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed og, hvor det er relevant, den udpegede makroprudentielle myndighed. I afgørelsen anføres det, at de foreslåede foranstaltninger effektivt mindsker eller fjerner hindringerne for afvikling, og de nationale afviklingsmyndigheder pålægges at pålægge instituttet, moderselskabet eller et datterselskab af den pågældende koncern at gennemføre de foreslåede foranstaltninger."

6) I artikel 10a foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, indledningen, affattes således:

"1. Hvis en enhed er i en situation, hvor den opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men den ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i artikel 12d og 12e i nærværende forordning, ved beregning i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 12a, stk. 2, litra a), har Afviklingsinstansen i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 beføjelse til at pålægge den nationale afviklingsmyndighed at forbyde, at en enhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb vedrørende minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (M-MUB) beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 ved en af følgende foranstaltninger:"

b) Følgende tilføjes som stk. 7:

"7. Hvis en enhed ikke er omfattet af det kombinerede bufferkrav på samme grundlag som det grundlag, hvorpå den skal opfylde kravene i artikel 12d og 12e, skal Afviklingsinstansen anvende nærværende artikels stk. 1-6 på grundlag af skønnet over det kombinerede bufferkrav i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118*. Artikel 128, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU finder anvendelse.

Afviklingsinstansen medtager det anslåede kombinerede bufferkrav, der er omhandlet i første afsnit, i den afgørelse, der fastlægger de krav, der er omhandlet i artikel 12d og 12e i nærværende forordning. Enheden skal gøre det skønnede kombinerede bufferkrav offentligt tilgængeligt sammen med de oplysninger, der er omhandlet i artikel 45i, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU.

* Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/1118 af 26. marts 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndigheder skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv (EUT L 241 af 8.7.2021, s. 1)."

7) I artikel 12 tilføjes følgende som stk. 8:

"8. Afviklingsinstansen er ansvarlig for at udstede de tilladelser, der er omhandlet i artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013, til de enheder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1. Afviklingsinstansen retter sin afgørelse til den pågældende enhed."

8) Artikel 12a, stk. 1, affattes således:

"1. Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder sikrer, at de i artikel 12, stk. 1 og 3, omhandlede enheder til enhver tid opfylder kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis det kræves af, og som fastsat af, Afviklingsinstansen i overensstemmelse med nærværende artikel og artikel 12b-12i."

9) I artikel 12c foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4, 5 og 5 erstattes ordet "G-SII'er" af ordet "G-SII-enheder".

b) I stk. 7, indledningen, erstattes ordene "stk. 3" af ordene "stk. 4", og ordet "G-SII'er" erstattes af ordene "G-SII-enheder"

c) Stk. 8 ændres som følger:

i) I første afsnit erstattes ordet "G-SII'er" af ordet "G-SII-enheder".

ii) I andet afsnit, litra c), erstattes ordet "G-SII" af ordet "G-SII-enhed".

d) Følgende tilføjes som stk. 10:

"10. Afviklingsinstansen kan tillade afviklingsenheder at opfylde kravene i stk. 4, 5 og 7 ved hjælp af kapitalgrundlag eller passiver som omhandlet i stk. 1 og 3, når alle følgende betingelser er opfyldt:

a) for enheder, der er G-SII-enheder eller afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, har Afviklingsinstansen ikke reduceret kravet i nærværende artikels stk. 4 i henhold til nævnte stykkes første afsnit

b) de passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og som ikke opfylder betingelsen i artikel 72b, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, opfylder betingelserne i artikel 72b, stk. 4, litra b) -e), i nævnte forordning."

10) I stk. 12d, stk. 3, ottende afsnit, og stk. 6, ottende afsnit, erstattes ordene "kritiske økonomiske funktioner" af ordene "kritiske funktioner"

11) Følgende indsættes som artikel 12da:

"*Artikel 12da*

Fastsættelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for overførselsstrategier, der fører til udtræden af markedet

1. Ved anvendelsen af artikel 12d på en afviklingsenhed, hvis foretrukne afviklingsstrategi primært omfatter anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet og dets udtræden af markedet, fastsætter Afviklingsinstansen det rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i artikel 12d, stk. 3, på en forholdsmæssig måde på grundlag af følgende kriterier, alt efter hvad der er relevant:

a) afviklingsenhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dybden af det marked, hvor afviklingsenheden opererer

b) de aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, der skal overføres til en modtager som identificeret i afviklingsplanen, under hensyntagen til:

   i) afviklingsenhedens centrale forretningsområder og kritiske funktioner

   ii) de passiver, der er udelukket fra bail-in i henhold til artikel 27, stk. 3

   iii) de sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 73-80 i direktiv 2014/59/EU

c) den forventede værdi og omsættelighed af afviklingsenhedens aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, jf. litra b), under hensyntagen til:

   i) eventuelle væsentlige hindringer for afvikling, der er identificeret af afviklingsmyndigheden, og som er direkte forbundet med anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet

   ii) tab som følge af de aktiver, rettigheder eller passiver, der er tilbage i den resterende del af instituttet

d) om den foretrukne afviklingsstrategi omfatter overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af afviklingsenheden eller af alle eller en del af afviklingsenhedens aktiver, rettigheder og passiver

di) om den foretrukne afviklingsstrategi omfatter anvendelse af værktøjet til adskillelse af aktiver.

2. Hvis det i afviklingsplanen fastsættes, at enheden skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling eller andre tilsvarende nationale procedurer, og det påtænkes at anvende indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU, tager Afviklingsinstansen også hensyn til nærværende artikels stk. 1, når den foretager den vurdering, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 12d, stk. 2a, andet afsnit.

3. Anvendelsen af stk. 1 må ikke resultere i et beløb, der er højere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af artikel 12d, stk. 3."

12) I artikel 12e, stk. 1, erstattes ordene "et G-SII eller indgår i et G-SII" med ordene "en G-SII-enhed".

13) I artikel 12g foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres som følger:

   i) Andet afsnit affattes således:

"Afviklingsinstansen kan efter at have hørt de kompetente myndigheder, herunder ECB, beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 2, litra b), og på et finansieringsinstitut som omhandlet i artikel 2, litra c), som er et datterselskab af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed."

ii) I tredje afsnit erstattes ordene "første afsnit" af ordene "første og andet afsnit".

b) Følgende tilføjes som stk. 4:

"4. Hvis datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller en modervirksomhed i Unionen og dets datterinstitutter i overensstemmelse med den globale afviklingsstrategi ikke er afviklingsenheder, og medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium, hvis et sådant er oprettet i henhold til artikel 89 i direktiv 2014/59/EU, er enige i denne strategi, skal datterselskaber, der er etableret i Unionen eller, på konsolideret grundlag, modervirksomheden i Unionen, opfylde kravet i artikel 12a, stk. 1, ved at udstede de instrumenter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, litra a) og b), til en af følgende:

a) deres endelige moderselskab, der er etableret i et tredjeland

b) det ultimative moderselskabs datterselskaber, der er etableret i samme tredjeland

c) andre enheder på de betingelser, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, litra a), nr. i), og litra b), nr. ii)."

14) I artikel 12k foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første afsnit, første punktum, affattes således:

"Uanset artikel 12a, stk. 1, fastsætter Afviklingsinstansen passende overgangsperioder for enheder til at opfylde kravene i artikel 12f eller 12g eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant."

b) I stk. 3, litra a), erstattes ordene "Afviklingsinstansen eller den nationale afviklingsmyndighed" af ordet "Afviklingsinstansen"

c) I stk. 4 erstattes ordet "G-SII" af ordene "G-SII eller et tredjelands-G-SII"

d) I stk. 5 og 6 erstattes ordene "Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder" af ordet "Afviklingsinstansen"

15) Artikel 13 affattes således:

"Artikel 13

Foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben

1. ECB kan anvende foranstaltninger til tidlig indgriben, hvis en enhed som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra a), opfylder en af følgende betingelser:

a) Enheden opfylder betingelserne i artikel 102 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1024/2013, og et af følgende forhold sig gældende:

i) enheden har ikke truffet de afhjælpende foranstaltninger, som ECB kræver, herunder de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 104 i

direktiv 2013/36/EU, artikel 16, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1024/2013 eller artikel 49 i direktiv (EU) 2019/2034

ii) ECB vurderer, at andre afhjælpende foranstaltninger end foranstaltninger til tidlig indgriben er utilstrækkelige til at løse problemerne på grund af bl.a. en hurtig og betydelig forværring af enhedens finansielle situation.

b) Enheden overtræder eller kan forventes at overtræde de krav, der er fastsat i afsnit II i direktiv 2014/65/EU, i artikel 3-7, artikel 14-17 eller artikel 24, 25 og 26 i forordning (EU) nr. 600/2014 eller i artikel 12f eller 12g i nærværende forordning, i de første 12 måneder efter ECB's vurdering.

ECB kan fastslå, at betingelsen i første afsnit, litra a), nr. ii), er opfyldt, uden at den tidligere har truffet andre afhjælpende foranstaltninger, herunder udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 16, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1024/2013.

2. Med henblik på stk. 1 omfatter foranstaltninger til tidlig indgriben følgende:

a) kravet om, at ledelsesorganet i enheden skal gøre et af følgende:

i) gennemføre en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er fastsat i genopretningsplanen

ii) ajourføre genopretningsplanen i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU, hvis de omstændigheder, der førte til den tidlige indgriben, afviger fra antagelserne i den oprindelige genopretningsplan, og gennemføre en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er fastsat i den ajourførte genopretningsplan, inden for en bestemt tidsramme

b) kræve, at enhedens ledelsesorgan indkalder til aktionærmøde, eller, hvis ledelsesorganet ikke efterkommer dette krav, direkte indkalde til aktionærmøde og i begge tilfælde fastlægge dagordenen og kræve, at aktionærerne overvejer bestemte afgørelser med henblik på vedtagelse

c) kræve, at enhedens ledelsesorgan udarbejder en plan i overensstemmelse med genopretningsplanen, hvor det er relevant, med henblik på forhandling om omstrukturering af gæld med nogle af eller alle kreditorerne

d) kræve, at instituttets juridiske struktur ændres

e) kræve, at enhedens øverste ledelse eller ledelsesorgan i sin helhed eller for så vidt angår enkeltpersoner, jf. artikel 13a, fjernes eller udskiftes

f) udnævne en eller flere midlertidige administratorer til enheden i overensstemmelse med artikel 13b.

3. ECB vælger blandt andre relevante oplysninger passende foranstaltninger til tidlig indgriben på grundlag af, hvad der står i rimeligt forhold til de tilstræbte mål, under hensyntagen til overtrædelsens eller den sandsynlige overtrædelses alvor og hastigheden af forværringen af den finansielle situation for enheden.

4. For hver af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, fastsætter ECB en frist, der er hensigtsmæssig for gennemførelsen af den pågældende foranstaltning, og som sætter ECB i stand til at vurdere dens effektivitet.

5. Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater og i ikkedeltagende medlemsstater, repræsenterer ECB de deltagende medlemsstaters

nationale kompetente myndigheder i forbindelse med samrådet og samarbejdet med ikkedeltagende medlemsstater i henhold til artikel 30 i direktiv 2014/59/EU.

Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater, og datterselskaber, der er etableret i, eller væsentlige afdelinger, der er placeret i ikkedeltagende medlemsstater, skal ECB, hvor det er relevant, meddele alle de afgørelser eller foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 13-13c, og som er relevante for koncernen, til de ikkedeltagende medlemsstaters kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder."

16) Følgende indsættes som artikel 4a, 13b og 13c:

"*Artikel 13a*

Udskiftning af den øverste ledelse eller ledelsesorganet

Med henblik på artikel 13, stk. 2, litra e), udpeges den nye øverste ledelse eller det nye ledelsesorgan eller individuelle medlemmer af disse organer i overensstemmelse med EU-retten og national ret og efter ECB's godkendelse.

Artikel 13b

Midlertidig administrator

1. Med henblik på artikel 13, stk. 1a, litra f), kan ECB på grundlag af, hvad der står i rimeligt forhold til omstændighederne, udpege en midlertidig administrator til at gøre et af følgende:

a) midlertidigt erstatte enhedens ledelsesorgan

b) arbejde midlertidigt sammen med enhedens ledelsesorgan.

ECB angiver sit valg i henhold til litra a) eller b) på tidspunktet for udnævnelsen af den midlertidige administrator.

Med henblik på første afsnit, litra b), præciserer ECB endvidere på tidspunktet for udpegelsen af den midlertidige administrator dennes rolle, pligter og beføjelser og eventuelle krav om, at enhedens ledelsesorgan skal høre den midlertidige administrator eller indhente dennes samtykke, inden den træffer bestemte afgørelser eller foranstaltninger.

ECB skal offentliggøre udpegelsen af en eventuel midlertidig administrator, undtagen hvis den midlertidige administrator ikke har beføjelse til at repræsentere enheden.

Enhver midlertidig administrator skal opfylde kravene i artikel 91, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 2013/36/EU. ECB's vurdering af, om den midlertidige administrator opfylder disse krav, udgør en integrerende del af afgørelsen om at udpege den pågældende midlertidige administrator.

2. ECB angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators beføjelser, ud fra hvad der er rimeligt efter omstændighederne. Beføjelserne kan omfatte nogle eller alle ledelsesorganets beføjelser i enheden i henhold til dennes vedtægter og national ret, herunder beføjelse til at udøve nogle af eller alle ledelsesorganets administrative opgaver. Den midlertidige administrators beføjelser i forhold til enheden skal være i overensstemmelse med den gældende selskabsret.

3. ECB præciserer ved udpegelsen den midlertidige administrators rolle og opgaver. En sådan rolle og sådanne opgaver kan omfatte følgende:

a) evaluering af enhedens økonomiske situation

b) forvaltning af forretningsaktiviteterne eller en del heraf i enheden for at bevare eller genoprette dens finansielle situation

c) foranstaltninger til genopretning af en forsvarlig og forsigtig forvaltning af forretningsaktiviteterne i enheden.

ECB præciserer ved udpegelsen eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators rolle og opgaver.

4. ECB har enekompetence til at udpege og fjerne en midlertidig administrator. ECB kan fjerne en midlertidig administrator når som helst og med enhver begrundelse. ECB kan når som helst ændre betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator med forbehold af nærværende artikel.

5. ECB kan kræve, at visse af en midlertidig administrators handlinger skal forhåndsgodkendes af ECB. ECB angiver alle sådanne krav ved udpegelsen af den midlertidige administrator eller i forbindelse med en ændring af betingelserne for udpegelsen af den midlertidige administrator.

Den midlertidige administrator må under alle omstændigheder kun udøve beføjelsen til at indkalde til generalforsamling i enheden og fastlægge dagsordenen for generalforsamlingen med ECB's forudgående samtykke.

6. Efter anmodning fra ECB udarbejder den midlertidige administrator rapporter om den finansielle stilling i enheden og om de handlinger, der er udført i løbet af vedkommendes udpegelsesperiode, med mellemrum, der fastsættes af ECB, og under alle omstændigheder ved udløbet af vedkommendes mandat.

7. Den midlertidige administrator udpeges for højst et år. Denne periode kan undtagelsesvis fornyes, hvis betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator fortsat er opfyldt. ECB fastsætter disse betingelser og begrunder enhver forlængelse af udpegelsen af den midlertidige administrator over for aktionærerne.

8. Med forbehold af nærværende artikel må udpegelsen af en midlertidig administrator ikke medføre tilsidesættelse af aktionærrettigheder i henhold til Unionens eller de enkelte landes selskabsret.

9. En midlertidig administrator, der er udpeget i henhold til nærværende artikels stk. 1-8, anses ikke for at være en skyggedirektør eller en de facto-direktør i henhold til national ret.

Artikel 13c

Forberedelse af afvikling

1. For de enheder og koncerner, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, og de enheder og koncerner, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, og såfremt betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser er opfyldt, underretter ECB eller de nationale kompetente myndigheder uden ophold Afviklingsinstansen om følgende:

a) enhver af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1024/2013 eller artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, som de pålægger en enhed eller koncern at træffe

b) hvis tilsynsaktiviteten viser, at betingelserne i artikel 13, stk. 1, i nærværende forordning eller artikel 27, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU er opfyldt for en enhed eller en koncern, vurderingen af, at disse betingelser er opfyldt, uanset eventuelle foranstaltninger til tidlig indgriben

c) anvendelsen af enhver af de foranstaltninger til tidlig indgriben, der er omhandlet i artikel 13 i nærværende forordning eller artikel 27 i direktiv 2014/59/EU.

Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om underretninger, som den har modtaget i henhold til første afsnit.

ECB eller de relevante kompetente nationale myndigheder overvåger i samarbejde med Afviklingsinstansen nøje de i første afsnit omhandlede enheder og koncerner og deres overholdelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a), og har til formål at afhjælpe en forværring af disse enheders og koncerners situation, og af de foranstaltninger til tidlig indgriben, der er omhandlet i første afsnit, litra c).

2. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed underretter Afviklingsinstansen så tidligt som muligt, hvis de mener, at der er en væsentlig risiko for, at en eller flere af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 4, ville finde anvendelse i forbindelse med en enhed som omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller en enhed som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, hvis betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser er opfyldt. Underretningen skal indeholde:

a) årsagen til underretningen

b) en oversigt over de foranstaltninger, der kan forhindre, at enheden bliver nødlidende inden for en rimelig tidsramme, deres forventede indvirkning på enheden, for så vidt angår de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 4, og den forventede tidsramme for gennemførelsen af disse foranstaltninger.

Efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede underretning vurderer Afviklingsinstansen i tæt samarbejde med ECB eller de relevante kompetente nationale myndigheder, hvad der udgør en rimelig tidsramme for vurderingen af betingelsen i artikel 18, stk. 1, litra b), under hensyntagen til hastigheden af forværringen af forholdene i enheden, behovet for effektivt at gennemføre afviklingsstrategien og andre relevante overvejelser. Afviklingsinstansen meddeler ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed denne vurdering så tidligt som muligt.

Efter den i første afsnit omhandlede underretning overvåger ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed og Afviklingsinstansen i tæt samarbejde enhedens situation, gennemførelsen af alle relevante foranstaltninger inden for deres forventede tidsramme og enhver anden relevant udvikling. Med henblik herpå mødes Afviklingsinstansen og ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed regelmæssigt og med en hyppighed, der fastsættes af Afviklingsinstansen under hensyntagen til sagens omstændigheder. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed og Afviklingsinstansen udveksler uden ophold alle relevante oplysninger.

Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om oplysninger, som den har modtaget i henhold til første afsnit.

3. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed giver Afviklingsinstansen alle de oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om, og som er nødvendige for følgende:

a) ajourføring af afviklingsplanen og forberedelse af en eventuel afvikling af en enhed som omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller en enhed som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, hvis betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser er opfyldt

b) værdiansættelsen som omhandlet i artikel 20, stk. 1-15.

Hvis sådanne oplysninger ikke allerede er tilgængelige for ECB eller de nationale kompetente myndigheder, samarbejder og koordinerer Afviklingsinstansen og sådanne nationale kompetente myndigheder om at indhente disse oplysninger. Med henblik herpå har ECB og de nationale kompetente myndigheder beføjelse til at kræve, at enheden fremlægger sådanne oplysninger, herunder gennem kontrolbesøg på stedet, og til at videregive disse oplysninger til Afviklingsinstansen.

4. Afviklingsinstansen har beføjelse til over for potentielle købere at markedsføre, eller træffe foranstaltninger med henblik på en sådan markedsføring, den enhed, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller den enhed, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, hvis betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser er opfyldt, eller kræve, at enheden gør dette, med følgende formål:

a) at forberede afviklingen af den pågældende enhed med forbehold af betingelserne i artikel 39, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU og kravene om tavshedspligt i artikel 88 i nærværende forordning

b) at markedsføringen kan indgå i Afviklingsinstansens vurdering af den i artikel 18, stk. 1, litra b), i nærværende forordning omhandlede betingelse.

5. Med henblik på stk. 4 skal Afviklingsinstansen navnlig have beføjelsen til at:

a) anmode den pågældende enhed om at oprette en digital platform til deling af de oplysninger, der er nødvendige for markedsføringen af den pågældende enhed, med potentielle købere eller med rådgivere og valuarer, der er engageret af Afviklingsinstansen

b) kræve, at den relevante nationale afviklingsmyndighed udarbejder en foreløbig afviklingsordning for den pågældende enhed.

6. Konstateringen af, at betingelserne i artikel 13, stk. 1, i nærværende forordning eller artikel 27, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU er opfyldt, og forudgående vedtagelse af foranstaltninger til tidlig indgriben er ikke nødvendige betingelser for, at

Afviklingsinstansen kan forberede afviklingen af enheden eller udøve de beføjelser, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4 og 5.

7. Afviklingsinstansen underretter uden ophold Kommissionen, ECB, de relevante kompetente nationale myndigheder og de relevante nationale afviklingsmyndigheder om enhver foranstaltning, den træffer i henhold til stk. 4 og 5.

8. ECB, de nationale kompetente myndigheder, Afviklingsinstansen og de relevante nationale afviklingsmyndigheder arbejder tæt sammen:

a) når det overvejes at træffe de i stk. 1, første afsnit, litra a), omhandlede foranstaltninger, der har til formål at afhjælpe en forværring af situationen for en enhed eller koncern, og de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel stk. 1, første afsnit, litra c)

b) når det overvejes at træffe en af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 4 og 5

c) under gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i dette afsnits litra a) og b).

ECB, de nationale kompetente myndigheder, Afviklingsinstansen og de relevante nationale afviklingsmyndigheder sikrer, at disse foranstaltninger og tiltag er konsekvente, koordinerede og effektive."

17) Artikel 14, stk. 2, litra c) og d), affattes således:

"c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, navnlig når den ydes over en medlemsstats budget

d) at beskytte indskydere, samtidig med at tab for indskudsgarantiordninger minimeres, og at beskytte investorer, der er omfattet af direktiv 97/9/EF".

18) Artikel 16, stk. 2, affattes således:

"2. Afviklingsinstansen træffer en afviklingsforanstaltning over for et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), hvis betingelserne som fastsat i artikel 18, stk. 1, er opfyldt.

Med henblik herpå anses et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i en af følgende situationer:

a) moderselskabet opfylder en eller flere af betingelserne i artikel 18, stk. 4, litra b), c) eller d)

b) moderselskabet overtræder væsentlige bestemmelser, eller der er objektive elementer, der viser, at moderselskabet i nær fremtid i væsentlig grad vil overtræde de gældende krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 eller i de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiv 2013/36/EU."

19) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, 1a, 2 og 3 affattes således:

"1. Afviklingsinstansen vedtager en afviklingsordning, jf. stk. 6, for enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse bestemmelser er opfyldt, men kun når den på sit eksekutivmøde efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til andet afsnit eller på eget initiativ vurderer, at følgende betingelser alle er opfyldt:

a) enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren, behovet for en effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, tilsynsforanstaltninger, foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 21, stk. 1, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende

c) en afviklingshandling er nødvendig ud fra almene hensyn, jf. stk. 5.

Vurderingen af betingelsen i første afsnit, litra a), foretages af ECB for de enheder, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra a), eller af den relevante kompetente nationale myndighed for de enheder, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra b), artikel 7, stk. 3, andet afsnit, artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB eller den relevante nationale kompetente myndighed meddelelse om, at den har til hensigt at foretage en sådan vurdering, og kun hvis ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed giver uden ophold Afviklingsinstansen alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om til i sin vurdering, før eller efter at Afviklingsinstansen er blevet underrettet af Afviklingsinstansen om, at den har til hensigt at foretage vurderingen af den i første afsnit, litra a), omhandlede betingelse.

Hvis ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed har vurderet, at betingelsen i første afsnit, litra a), er opfyldt for et institut som omhandlet i første afsnit, meddeler den uden ophold denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

Vurderingen af, om betingelsen i første afsnit, litra b), er opfyldt, foretages af Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde og i tæt samarbejde med ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed forsyner uden ophold Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed kan også underrette Afviklingsenheden om, at den anser betingelsen i stk. 1, litra b), for at være opfyldt.

1a. Afviklingsinstansen kan vedtage en afviklingsordning i overensstemmelse med stk. 1 for et centralt organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når det centrale organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet det, eller den afviklingskoncern, som de tilhører, som helhed opfylder betingelserne i stk. 1, første afsnit.

2. Uden at det berører tilfælde, hvor ECB har besluttet at udøve direkte tilsynsopgaver vedrørende kreditinstitutter i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning (EU) nr. 1024/2013, meddeler Afviklingsinstansen i tilfælde af

modtagelse af en meddelelse i henhold til stk. 1 vedrørende en enhed eller koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 3, uden ophold ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed sin vurdering som omhandlet i stk. 1, fjerde afsnit.

3. En tidligere vedtagelse af en foranstaltning i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1024/2013, i henhold til artikel 27 i direktiv 2014/59/EU, i henhold til artikel 13 i nærværende forordning eller i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU er ikke en betingelse for iværksættelse af en afviklingsforanstaltning."

b) Stk. 4 ændres som følger:

i) Første afsnit, litra d), affattes således:

"d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre en sådan støtte ydes i en af de former, der er omhandlet i artikel 18a, stk. 1".

ii) Andet og tredje afsnit udgår.

c) Stk. 5 affattes således:

"5. Med henblik på stk. 1, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis en sådan foranstaltning er nødvendig for at nå afviklingsmålene og står i rimeligt forhold til et eller flere af disse, jf. artikel 14, stk. 2, og hvis en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde disse mål i samme omfang.

Når Afviklingsinstansen foretager den i første afsnit omhandlede vurdering, på grundlag af de oplysninger, den råder over på tidspunktet for denne vurdering, tager den hensyn til og sammenligner al ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, som med rimelighed kan forventes at blive ydet til instituttet, både i tilfælde af afvikling og i tilfælde af likvidation i overensstemmelse med gældende national lovgivning."

ci) Stk. 7, andet afsnit, affattes således:

"Kommissionen skal, inden for 24 timer efter Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, enten godkende eller gøre indsigelse mod ordningen, hvad angår de skønsmæssige aspekter, i de tilfælde, der ikke er dækket af nærværende stykkes tredje afsnit, eller med hensyn til den foreslåede brug af statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden, som ikke betragtes som forenelig med det indre marked."

cii) Følgende tilføjes som stk. 11:

"11. Hvis betingelserne i stk. 1, litra a) og b), er opfyldt, kan Afviklingsinstansen pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at udøve beføjelserne i henhold til national ret til gennemførelse af artikel 33a i direktiv 2014/59/EU i overensstemmelse med betingelserne i national ret. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 29."

20) Følgende indsættes som artikel 18a:

"*Artikel 18a*

Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

1. Ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige uden for afviklingshandlingen kan ydes til en enhed som omhandlet i artikel 2 i et af følgende tilfælde, og forudsat at den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige opfylder de betingelser og krav, der er fastsat i Unionens statsstøtteregler:

a) den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

   i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i overensstemmelse med centralbankernes vilkår

   ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser

   iii) en erhvervelse af andre kapitalgrundlagsinstrumenter end egentlige kernekapitalinstrumenter eller af andre kapitalinstrumenter eller anvendelse af foranstaltninger vedrørende værdiforringede aktiver med priser, varighed og vilkår, der ikke giver det pågældende institut eller den pågældende enhed en uberettiget fordel, når ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 4, litra a), b) eller c), eller artikel 21, stk. 1, er til stede på det tidspunkt, hvor støtten fra det offentlige ydes.

b) den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige tager form af et indgreb fra en indskudsgarantiordning for at bevare kreditinstituttets finansielle soliditet og langsigtede levedygtighed i overensstemmelse med betingelserne i artikel 11a og 11b i direktiv 2014/49/EU, forudsat at ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 4, er til stede

c) den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige tager form af et indgreb fra en indskudsgarantiordning i forbindelse med afvikling af et institut i henhold til artikel 32b i direktiv 2014/59/EU og i overensstemmelse med betingelserne i artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU

d) den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige har form af statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF, der ydes i forbindelse med afviklingen af instituttet eller enheden i henhold til artikel 32b i direktiv 2014/59/EU, bortset fra støtte ydet af en indskudsgarantiordning i henhold til artikel 11, stk. 5, i direktiv 2014/49/EU.

2. De støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), skal opfylde alle følgende betingelser:

a) foranstaltningerne er begrænset til solvente enheder som bekræftet af ECB eller af den relevante kompetente nationale myndighed

b) foranstaltningerne er af forebyggende og midlertidig karakter og er baseret på en på forhånd fastlagt exitstrategi, der er godkendt af ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed, herunder en klart angivet udløbsdato, salgsdato eller tilbagebetalingsplan for alle de foranstaltninger, der er truffet

c) foranstaltningerne står i et rimeligt forhold til målet om at afhjælpe følgerne af den alvorlige forstyrrelse eller at bevare den finansielle stabilitet

d) foranstaltningerne anvendes ikke til at udligne tab, som enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i den nærmeste fremtid.

Med henblik på første afsnit, litra a), anses en enhed for at være solvent, hvis ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed har konkluderet, at der ikke er

sket eller der i de 12 følgende måneder sandsynligvis ikke vil ske nogen overtrædelse af nogen af kravene i artikel 92, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2034 eller de relevante gældende krav i national lovgivning eller EU-retten.

Med henblik på første afsnit, litra d), kvantificerer den relevante kompetente myndighed de tab, som enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide. Denne kvantificering baseres som minimum på instituttets balance, forudsat at balancen er i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler og -standarder, som bekræftet af en uafhængig ekstern revisor, og, hvis det er muligt, på kvalitetskontroller af aktiver foretaget af ECB, EBA eller nationale myndigheder eller, hvor det er relevant, under kontrolbesøg på stedet foretaget af ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed.

De støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. iii), begrænses til foranstaltninger, der af ECB eller den nationale kompetente myndighed er blevet vurderet som nødvendige for at opretholde enhedens solvens ved at afhjælpe det kapitalunderskud, der er konstateret i det negative scenario med stresstest på nationalt plan, EU-plan eller SSM-plan eller tilsvarende øvelser, der gennemføres af ECB, EBA eller nationale myndigheder, hvis det er relevant, og som er bekræftet af ECB eller den relevante kompetente myndighed.

Uanset stk. 1, litra a), nr. iii), er erhvervelse af egentlige kernekapitalinstrumenter undtagelsesvis tilladt, hvis det konstaterede underskud er af en sådan art, at erhvervelsen af andre kapitalgrundlagsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter ikke ville gøre det muligt for den pågældende enhed at afhjælpe sit kapitalunderskud, der er konstateret i det negative scenario med den relevante stresstest eller en tilsvarende øvelse. Værdien af erhvervede egentlige kernekapitalinstrumenter må ikke overstige 2 % af det pågældende instituts eller den pågældende enheds samlede risikoeksponeringsbeløb beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Hvis en af de støtteforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), ikke indløses, tilbagebetales eller på anden måde bringes til ophør i overensstemmelse med betingelserne i den exitstrategi, der blev fastlagt på tidspunktet for indrømmelsen af en sådan foranstaltning, konkluderer ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed, at betingelsen i artikel 18, stk. 1, litra a), er opfyldt for det institut eller den enhed, der har modtaget støtteforanstaltningerne, og meddeler denne vurdering til Kommissionen og afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, tredje afsnit."

21) I artikel 19 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Når en afviklingsforanstaltning involverer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, i TEUF, eller støtte fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3, træder afviklingsordningen i henhold til nærværende forordnings artikel 18, stk. 6, ikke i kraft, før Kommissionen har vedtaget en positiv eller betinget afgørelse, eller en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, om, hvorvidt anvendelsen af en sådan støtte er forenelig med det indre marked. Kommissionen træffer afgørelse om, hvorvidt anvendelsen af statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden er forenelig med det indre marked, senest når den

godkender eller gør indsigelse mod afviklingsordningen i henhold til artikel 18, stk. 7, andet afsnit, eller når den periode på 24 timer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 7, femte afsnit, udløber, alt efter hvad der indtræffer først.

Ved udførelsen af de opgaver, som de er pålagt ved artikel 18 i denne forordning, indfører EU-institutionerne strukturelle ordninger, der sikrer operationel uafhængighed og undgår interessekonflikter, der kan opstå mellem de funktioner, der overdrages udførelsen af disse opgaver, og andre funktioner, og offentliggør på passende vis alle relevante oplysninger om deres interne organisation i denne henseende."

b) Stk. 3 affattes således:

"3. Så snart Afviklingsinstansen finder det nødvendigt at anvende Afviklingsfonden, kontakter den uformelt, omgående og fortroligt Kommissionen for at drøfte den mulige anvendelse af Afviklingsfonden, herunder juridiske og økonomiske aspekter i forbindelse med dens anvendelse. Når Afviklingsinstansen har tilstrækkelig sikkerhed for, at den påtænkte afviklingsordning vil medføre anvendelse af støtte fra Afviklingsfonden, underretter Afviklingsinstansen formelt Kommissionen om den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden. Denne underretning skal indeholde alle de oplysninger, som Kommissionen har brug for til at foretage sine vurderinger i henhold til dette stykke, og som Afviklingsinstansen er i besiddelse af, eller som Afviklingsinstansen har beføjelse til at indhente i overensstemmelse med nærværende forordning.

Kommissionen vurderer efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede underretning, hvorvidt anvendelsen af Afviklingsfonden vil fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige støttemodtageren eller enhver anden virksomhed, hvilket vil være uforeneligt med det indre marked, i det omfang det påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Kommissionen skal ved anvendelsen af Afviklingsfonden anvende de kriterier, der er fastlagt for anvendelsen af statsstøttereglerne, som er nedfældet i artikel 107 i TEUF. Afviklingsinstansen giver Kommissionen de oplysninger, den er i besiddelse af, eller som Afviklingsinstansen har beføjelse til at indhente i overensstemmelse med nærværende forordning, og som Kommissionen anser for nødvendige for at foretage denne vurdering.

Kommissionen lader sig i forbindelse med sin vurdering vejlede af alle de relevante bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 109 i TEUF, samt af alle Kommissionens relaterede og relevante meddelelser og vejledninger samt alle foranstaltninger vedtaget af Kommissionen, som er gældende på tidspunktet for vurderingen, under anvendelse af traktaternes bestemmelser vedrørende statsstøtte. Disse foranstaltninger skal anvendes som om, henvisninger til den medlemsstat, der er ansvarlig for at underrette om støtten, var henvisninger til Afviklingsinstansen, og med eventuelle andre nødvendige ændringer.

Kommissionen vedtager en afgørelse om foreneligheden af anvendelsen af Afviklingsfonden med det indre marked, som sendes til Afviklingsinstansen og til de nationale afviklingsmyndigheder i den eller de berørte medlemsstater. Denne afgørelse kan være betinget af betingelser, forpligtelser eller tilsagn over for støttemodtageren, og den skal tage hensyn til behovet for, at Afviklingsinstansen gennemfører afviklingsforanstaltningen rettidigt.

Afgørelsen kan endvidere pålægge Afviklingsmyndigheden, de nationale afviklingsmyndigheder i den eller de deltagende berørte medlemsstat(er) eller støttemodtageren forpligtelser, der skal gøre det muligt at overvåge overholdelsen. Dette kan omfatte krav om udpegelse af en befuldmægtiget eller en anden uafhængig person til at deltage i overvågningen. Den befuldmægtigede eller den anden uafhængige person udfører de opgaver, som måtte være angivet i Kommissionens afgørelse.

Enhver afgørelse i henhold til dette stykke offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Kommissionen kan afgive en negativ afgørelse, der rettes til Afviklingsinstansen, hvori den beslutter, at den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden vil være uforenelig med det indre marked og ikke kan gennemføres i den af Afviklingsinstansen foreslåede form. Afviklingsinstansen genovervejer ved modtagelsen af en sådan afgørelse sin afviklingsordning og udarbejder en revideret udgave."

c) Stk. 10 affattes således:

"10. Uanset stk. 3 kan Rådet efter anmodning fra en medlemsstat eller Afviklingsinstansen inden syv dage efter en sådan anmodning med enstemmighed beslutte, at anvendelsen af Afviklingsfonden skal betragtes som forenelig med det indre marked, hvis en sådan beslutning er begrundet i ekstraordinære omstændigheder. Kommissionen træffer afgørelse i sagen, hvis Rådet ikke har truffet afgørelse inden for disse syv dage."

22) I artikel 20 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Før Afviklingsinstansen træffer afgørelse om, hvorvidt betingelserne for afvikling eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21, stk. 1, er opfyldt, påser den, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed, og af den pågældende enhed."

b) Følgende stykke 8a indsættes:

"8a. Hvor det er nødvendigt for at indgå i de beslutninger, der er omhandlet i stk. 5, litra c) og d), supplerer valuaren oplysningerne i stk. 7, litra c), med et skøn over værdien af de ikkebalanceførte aktiver og passiver, herunder eventualforpligtelser og -aktiver."

c) I stk. 18 indsættes som litra d):

"d) ved fastsættelsen af de tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, anvende de kriterier og den metode, der er omhandlet i artikel 11e i direktiv 2014/49/EU og i enhver delegeret retsakt vedtaget i henhold til nævnte artikel."

23) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres som følger:

i) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

— Indledningen affattes således:

"1. Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren i artikel 18, udøver først beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og når den ved et eksekutiv møde efter at have modtaget meddelelse i henhold til andet afsnit eller på eget initiativ konstaterer, at en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:".

— Litra e) affattes således:

"e) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre en sådan støtte ydes i en af de former, der er omhandlet i artikel 18a, stk. 1."

ii) Andet afsnit affattes således:

"Vurderingen af de betingelser, der er omhandlet i første afsnit, litra a)-d), foretages af ECB for enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra a), eller af den relevante kompetente nationale myndighed for de enheder, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra b), stk. 4, litra b), og stk. 5, og af Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde i overensstemmelse med fordelingen af opgaver i henhold til proceduren i artikel 18, stk. 1 og 2."

b) Stk. 2 udgår.

c) Stk. 3, litra b), affattes således:

"b) under hensyntagen til tidsplanen, behovet for effektivt at gennemføre nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne eller afviklingsstrategien for afviklingskoncernen og andre relevante omstændigheder er der ingen rimelig udsigt til, at nogen foranstaltning, herunder alternative foranstaltninger fra den private sektor, tilsynsforanstaltninger eller foranstaltninger til tidlig indgriben, bortset fra nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a, vil kunne forhindre, at den pågældende enhed koncern inden for en rimelig tidsfrist bliver nødlidende."

d) Stk. 9 affattes således:

"9. Hvis en eller flere af betingelserne i stk. 1 er opfyldt, for så vidt angår en enhed omhandlet i nævnte stykke, og betingelserne i artikel 18, stk. 1, ligeledes er opfyldt, for så vidt angår den pågældende enhed eller en enhed, der tilhører samme koncern, finder den i artikel 18, stk. 6, 7 og 8, fastsatte procedure anvendelse."

24) I artikel 27 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 7 affattes således:

"7. Afviklingsfonden kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 6, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering svarende til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 20, stk.1-15, af aktionærer, indehaverne af relevante kapitalinstrumenter og andre passiver, der er omfattet af bail-in, ved hjælp af reduktion, nedskrivning eller konvertering i henhold til artikel 48, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU og artikel 21, stk. 10, i nærværende forordning og af indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 79 i nærværende forordning og artikel 109 i direktiv 2014/59/EU, hvor det er relevant

b) bidraget fra Afviklingsfonden overstiger ikke 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1-15."

b) Stk. 9 og 10 affattes således:

"9. Afviklingsfonden kan yde et bidrag fra midler, der er rejst gennem ex ante-bidrag som omhandlet i artikel 70, som endnu ikke er blevet anvendt, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Afviklingsfonden har ydet et bidrag i henhold til stk. 6, og grænsen på 5 % som omhandlet i stk. 7, litra b), er nået

b) alle passiver, der rangerer lavere end indskud, og som ikke er udelukket fra bail-in i henhold til stk. 3 og 5, er blevet nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

10. Under ekstraordinære omstændigheder, som et alternativ eller som supplement til bidraget fra Afviklingsfonden som omhandlet i stk. 9, kan Afviklingsinstansen, hvis betingelserne i stk. 9 er opfyldt, søge yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder."

c) Stk. 13, andet afsnit, affattes således:

"Den i første afsnit omhandlede vurdering fastsætter det beløb, hvormed passiver, der er omfattet af bail-in, skal nedskrives eller konverteres:

a) for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for det institut, der er under afvikling, eller, hvis det er relevant, fastsætte broinstituttets andel under hensyntagen til eventuelle kapitalbidrag fra Afviklingsfonden i henhold til artikel 76, stk. 1, litra d)

b) for at opretholde en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller broinstituttet under hensyntagen til behovet for at dække eventuelle eventualforpligtelser og sætte instituttet under afvikling i stand til i mindst et år fortsat at opfylde betingelserne for meddelelse af tilladelse og fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil det er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU."

25) I artikel 30 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"**Forpligtelse til at samarbejde og udveksle oplysninger**".

b) Følgende indsættes som stk. 2a, 2b og 2c:

"2a Afviklingsinstansen, ESRB, EBA, ESMA og EIOPA arbejder tæt sammen og giver hinanden alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af deres respektive opgaver.

2b. ECB og andre medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) arbejder tæt sammen med Afviklingsinstansen og forsyner den med alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver, herunder oplysninger, som de indsamler i overensstemmelse med deres vedtægter. Artikel 88, stk. 6, finder anvendelse på de pågældende udvekslinger.

2c. De udpegede myndigheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/49/EU, arbejder tæt sammen med Afviklingsinstansen og giver den alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af dens opgaver."

c) Stk. 6 affattes således:

"6. Afviklingsinstansen bestræber sig på at arbejde tæt sammen med enhver offentlig finansiel bistandsfacilitet, herunder den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) og den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM), navnlig i alle følgende situationer:

a) under de ekstraordinære omstændigheder, der er omhandlet i artikel 27, stk. 9, og hvor en sådan facilitet har ydet eller sandsynligvis vil yde direkte eller indirekte finansiel bistand til enheder, der er etableret i en deltagende medlemsstat

b) hvis Afviklingsinstansen har indgået en finansiel aftale for Afviklingsfonden i henhold til artikel 74."

d) Stk. 7 affattes således:

"7. Om nødvendigt indgår Afviklingsinstansen et aftalememorandum med ECB og andre medlemmer af ESCB, de nationale afviklingsmyndigheder og de nationale kompetente myndigheder, der i generelle træk beskriver, hvordan de vil samarbejde i henhold til nærværende artikels stk. 2, 2a, 2b og 4, samt artikel 74, stk. 2, i forbindelse med varetagelsen af deres respektive opgaver i henhold til EU-retten. Memorandummet revideres med jævne mellemrum og offentliggøres under iagttagelse af kravene om tavshedspligt."

26) Følgende indsættes som artikel 30a:

"*Artikel 30a*

Oplysninger, der opbevares af den centrale automatiske mekanisme

1. De myndigheder, der driver de centrale automatiske mekanismer, der er oprettet ved artikel 32a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849**, giver efter anmodning Afviklingsinstansen oplysninger om antallet af kunder, som en enhed som omhandlet i artikel 2 er den eneste eller vigtigste bankpartner for.

2. Afviklingsinstansen anmoder kun om de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, fra sag til sag, og hvis det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver i henhold til nærværende forordning.

3. Afviklingsinstansen kan dele de oplysninger, der er indhentet i henhold til stk. 1, med de nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med udførelsen af deres respektive opgaver i henhold til nærværende forordning.

** Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).".

27) I artikel 31 tilføjes følgende som stk. 3:

"3. For de enheder og koncerner, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, og de enheder og koncerner, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og artikel 7, stk. 5, og såfremt betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser er opfyldt, hører de nationale afviklingsmyndigheder Afviklingsinstansen, før de handler i overensstemmelse med artikel 86 i direktiv 2014/59/EU."

28) Artikel 32, stk. 1, første afsnit, affattes således:

Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater og i ikkedeltagende medlemsstater eller tredjelande, repræsenterer Afviklingsinstansen, med forbehold af en i henhold til denne forordning krævet godkendelse fra Rådets eller Kommissionens side, de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med samrådet og samarbejdet med ikkedeltagende medlemsstater eller tredjelande i henhold til artikel 7, 8, 12, 13, 16, 18, 45h, 55 og 88-92 i direktiv 2014/59/EU.

29) I artikel 34 foretages følgende ændringer:

a) Indledningen i stk. 1 affattes således:

"Afviklingsinstansen kan under fuld udnyttelse af alle de oplysninger, som ECB allerede har til rådighed, herunder oplysninger indsamlet af medlemmerne af ESCB i overensstemmelse med deres vedtægter, eller af alle de oplysninger, som de nationale kompetente myndigheder, ESRB, EBA, ESMA eller EIOPA råder over, gennem de nationale afviklingsmyndigheder eller direkte, efter at have underrettet disse myndigheder, kræve at følgende juridiske eller fysiske personer i overensstemmelse med den procedure, Afviklingsinstansen har anmodet om, og i den form, Afviklingsinstansen har anmodet om, giver den alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre sine opgaver:"

b) Stk. 5 og 6 affattes således:

"5. Afviklingsinstansen, ECB, medlemmerne af ESCB, de nationale kompetente myndigheder, ESRB, EBA, ESMA, EIOPA og de nationale afviklingsmyndigheder kan udarbejde aftalememoranda med en procedure for udveksling af oplysninger. Udveksling af oplysninger mellem Afviklingsinstansen, ECB og andre medlemmer af ESCB, de nationale kompetente myndigheder, ESRB, EBA, ESMA, EIOPA og de nationale afviklingsmyndigheder betragtes ikke som et brud på kravene om tavshedspligt.

6. De kompetente nationale myndigheder, ECB, medlemmerne af ESCB, ESRB, EBA, ESMA, EIOPA og de nationale afviklingsmyndigheder samarbejder med Afviklingsinstansen om at kontrollere, om nogle af eller alle de ønskede oplysninger allerede er tilgængelige på det tidspunkt, hvor anmodningen fremsættes. Hvis sådanne oplysninger foreligger, forelægger de kompetente nationale myndigheder, ECB og andre medlemmer af ESCB, ESRB, EBA, ESMA, EIOPA eller de nationale afviklingsmyndigheder disse oplysninger for Afviklingsinstansen."

30) I artikel 43, stk. 1, indsættes følgende litra aa):

"aa) næstformanden udpeget i overensstemmelse med artikel 56".

31) Artikel 50, stk. 1, litra n), affattes således:

"n) at udpege en regnskabsfører og en intern revisor, som skal være funktionelt uafhængig i udøvelsen af sit hverv, og som vedtægten og ansættelsesvilkårene skal finde anvendelse på".

32) I artikel 53 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første punktum, affattes således:

"Når Afviklingsinstansen afholder eksekutivmøder, er den sammensat af formanden, næstformanden og de fire medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b)."

b) I stk. 5 erstattes "artikel 43, stk. 1, litra a) og b)" med "artikel 43, stk. 1, litra a), aa) og b)."

33) Artikel 55, stk. 1 og 2, affattes således:

"1. Ved drøftelser vedrørende en enkelt enhed eller en koncern, som kun er etableret i en enkelt deltagende medlemsstat, og i tilfælde af, at alle de i artikel 53, stk. 1 og 3, omhandlede medlemmer ikke er i stand til at nå til enighed ved konsensus inden for en frist som fastsat af formanden, træffer formanden, næstformanden og de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer afgørelse med simpelt flertal.

2. Ved drøftelser vedrørende en grænseoverskridende koncern og i tilfælde af, at alle de i artikel 53, stk. 1 og 4, omhandlede medlemmer ikke er i stand til at nå til enighed ved konsensus inden for en frist som fastsat af formanden, træffer formanden, næstformanden og de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer afgørelse med simpelt flertal."

34) I artikel 56 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2, litra d), affattes således:

" d) at udarbejde et foreløbigt budgetforslag og et forslag til Afviklingsinstansens budget, jf. artikel 61, stk. 1, og gennemføre dette budget, jf. artikel 63".

b) Stk. 5, første afsnit, affattes således:

"Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer udpeges for en periode på fem år. Denne periode kan forlænges én gang.

En person, der har fungeret som formand, næstformand eller medlem som omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), kan ikke udnævnes til nogen af de to andre poster."

c) I stk. 6, første afsnit, tilføjes følgende punktum:

"Kommissionen kan arrangere navnene på den endelige liste i en rækkefølge, der afspejler Kommissionens vurdering af hver enkelt ansøgers egnethed i lyset af de kriterier, der er omhandlet i denne artikels stk. 4."

d) Følgende stykke 6a indsættes:

"6a. I de ni måneder, der går forud for udløbet af den første mandatperiode for formanden, næstformanden og de medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), evaluerer Kommissionen de resultater, der er opnået i den første mandatperiode, og beslutter, om den skal fremsætte et forslag om fornyelse af mandatperioden på grundlag af resultaterne af denne evaluering.

Rådet vedtager efter forslag fra Kommissionen en gennemførelsesafgørelse om fornyelse af mandatperioden for formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal."

e) Afsnit 7, sidste punktum, erstattes af følgende:

"Formanden, næstformanden og de medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), forbliver i embedet, indtil deres efterfølgere er udnævnt og har tiltrådt deres hverv i overensstemmelse med den rådsafgørelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 6."

35) Artikel 61 affattes således:

"Artikel 61

Opstilling af budgettet

1. Formanden udarbejder senest den 31. marts hvert år et foreløbigt forslag til Afviklingsinstansens budget, herunder et overslag over Afviklingsinstansens indtægter og udgifter for det kommende år, og sender det sammen med stillingsfortegnelsen for det kommende år til Afviklingsinstansen til vedtagelse på et plenarmøde.

Afviklingsinstansen tilpasser om nødvendigt på et plenarmøde Afviklingsinstansens foreløbige budgetforslag sammen med udkastet til stillingsfortegnelse.

2. På grundlag af det foreløbige budgetforslag som vedtaget af Afviklingsinstansen på et plenarmøde udarbejder formanden et budgetforslag for Afviklingsinstansen og forelægger det for Afviklingsinstansen på et plenarmøde til vedtagelse.

Senest den 30. november hvert år foretager Afviklingsinstansen på et plenarmøde eventuelle nødvendige tilpasninger af formandens forslag og vedtager derefter det endelige budget sammen med stillingsfortegnelsen."

36) Artikel 69, stk. 4, affattes således:

"4. Hvis de disponible finansielle midler efter den indledende periode i stk. 1 falder til under målniveauet i nævnte stykke, opkræves de regelmæssige bidrag, der er beregnet i overensstemmelse med artikel 70, indtil målniveauet er nået. Afviklingsinstansen kan udskyde opkrævningen af regelmæssige bidrag i overensstemmelse med artikel 70 i et år eller mere for at sikre, at det beløb, der skal

opkræves, når op på et beløb, der står i rimeligt forhold til omkostningerne ved opkrævningsprocessen, forudsat at en sådan udsættelse ikke i væsentlig grad påvirker Afviklingsinstansens kapacitet til at anvende Afviklingsfonden i henhold til artikel 3. Efter at målet er nået første gang, og de til rådighed stående finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år."

37) I artikel 70 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3 affattes således:

"3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 69 fastsatte målniveau, kan omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjepartsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af Afviklingsinstansen til de i artikel 76, stk. 1, fastsatte formål. Disse uigenkaldelige betalingsforpligtelsers andel må ikke overstige 50 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse mednærværende artikel. Inden for denne grænse fastsætter Afviklingsinstansen årligt andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser af de samlede bidrag, der skal opkræves i henhold til nærværende artikel."

b) Følgende stykke 3a indsættes:

"3a Afviklingsinstansen indkalder de uigenkaldelige betalingsforpligtelser, der er indgået i henhold til nærværende artikels stk. 3, når det er nødvendigt at anvende Afviklingsfonden i henhold til artikel 76.

Hvis et institut eller en enhed ophører med at være omfattet af artikel 1 og ikke længere er omfattet af forpligtelsen til at betale bidrag i henhold til nærværende artikels stk. 1, indkalder Afviklingsinstansen de uigenkaldelige betalingsforpligtelser, der er indgået i henhold til stk. 3, og som stadig er forfaldne. Hvis det bidrag, der er knyttet til den uigenkaldelige betalingsforpligtelse, betales behørigt ved første indkaldelse, annullerer Afviklingsinstansen forpligtelsen og tilbageleverer sikkerhedsstillelsen. Hvis bidraget ikke betales behørigt ved første indkaldelse, beslaglægger Afviklingsinstansen sikkerhedsstillelsen og annullerer forpligtelsen."

38) Artikel 71, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

"De samlede ekstraordinære ex post-bidrag pr. år må ikke overstige tre gange 12,5 % af målniveauet."

39) I artikel 74 indsættes følgende stykke:

"Afviklingsinstansen underretter Kommissionen og ECB, så snart den mener, at det kan være nødvendigt at aktivere finansielle ordninger, der er indgået aftale om for Afviklingsfonden i overensstemmelse med nærværende artikel, og giver Kommissionen og ECB alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i forbindelse med sådanne finansielle ordninger."

40) I artikel 76 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3 affattes således:

"3. Hvis Afviklingsinstansen fastslår, at anvendelsen af Afviklingsfonden til formålene i stk. 1 sandsynligvis medfører, at en del af de tab, som en enhed som omhandlet i artikel 2 har lidt, overføres til Afviklingsfonden, finder

principperne om anvendelse af Afviklingsfonden som fastsat i artikel 27 anvendelse."

b) Følgende tilføjes som stk. 5 og 6:

"5. Hvis de afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 2, litra a) eller b), kun anvendes til at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet under afvikling, har Afviklingsinstansen et krav over for den resterende del af enheden for eventuelle udgifter og tab, som Afviklingsinstansen måtte have afholdt som følge af bidrag til afvikling i henhold til nærværende artikels stk. 1 og 2, i forbindelse med tab, som kreditorer ellers ville have båret.

6. Afviklingsinstansens fordringer som omhandlet i nærværende artikels stk. 5 og i artikel 22, stk. 6, har i hver deltagende medlemsstat samme prioritet som fordringerne fra de nationale afviklingsfinansieringsordninger i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling i henhold til artikel 108, stk. 9, i direktiv 2014/59/EU."

41) I artikel 79 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, 2 og 3 affattes således:

"1. Deltagende medlemsstater påser, at hvis Afviklingsinstansen for at forhindre indskydere i at bære tab træffer afviklingsforanstaltninger over for et kreditinstitut, og forudsat at en sådan foranstaltning sikrer, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud, bidrager den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet er tilsluttet, til de formål og på de betingelser, der er fastsat i artikel 109 i direktiv 2014/59/EU.

2. Afviklingsinstansen fastsætter indskudsgarantiordningens bidrag i overensstemmelse med stk. 1 efter at have hørt indskudsgarantiordningen, og om nødvendigt den udpegede myndighed, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 18, i direktiv 2014/49/EU, om de anslåede omkostninger ved tilbagebetaling til indskydere i henhold til artikel 11e i direktiv 2014/49/EU og i overensstemmelse med betingelserne i artikel 20 i nærværende forordning.

3. Afviklingsinstansen meddeler sin afgørelse som omhandlet i første afsnit til den udpegede myndighed, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/49/EU, og til den indskudsgarantiordning, som instituttet er tilsluttet. Indskudsgarantiordningen gennemfører uden ophold nævnte afgørelse."

b) Stk. 5, andet og tredje afsnit, udgår.

42) I artikel 85, stk. 3, erstattes "som omhandlet i" med "vedtaget i henhold til"

43) I artikel 88 tilføjes følgende som stk. 7:

"7. Denne artikel er ikke til hinder for, at Afviklingsinstansen videregiver sine analyser eller vurderinger, herunder når de er baseret på oplysninger fra de enheder, der er omhandlet i artikel 2, eller andre myndigheder som omhandlet i nærværende artikels stk. 6, når Afviklingsinstansen vurderer, at offentliggørelsen ikke vil være til skade for beskyttelsen af almene hensyn med hensyn til finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, og at der er en offentlig interesse i at offentliggøre oplysninger, der tilsidesætter eventuelle andre hensyn, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 5. En sådan offentliggørelse anses for at være foretaget af

Afviklingsinstansen i forbindelse med udøvelsen af dens funktioner i henhold til denne forordning med henblik på denne artikels stk. 1."

Artikel 2

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den [Publikationskontoret: Indsæt datoen 18 måneder efter denne ændringsforordnings ikrafttræden].

Artikel 1, stk. 1, litra a), stk. 2, stk. 3, stk. 4, litra a), stk. 5, litra a), b) og c) nr. i) og ii), stk. 6, litra a), stk. 7, stk. 13, litra a), nr. i), og litra b), stk. 14, litra a), b) og d), stk. 19, litra d) og e), stk. 21, stk. 23, litra a), nr. i) første led, litra b) og d), stk. 25-35 og stk. 39, 42 og 43 finder anvendelse fra den... [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 1 måned efter datoen for denne ændringsforordnings ikrafttræden].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*